உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

௬. புத்தகம் சஞ்சிகை ௯.] ௲௮௱௪௰௬ வரு. வைகாசிமீ. ௨௮. தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, May 28, 1846. [Vol. VI. No. 9.

TERMS OF THE PAPER.

To *single* subscribers, *one shilling* a quarter.

To single subscribers by *mail* (including postage)—*one shilling six pence* a quarter.

To Agents, who subscribe for *ten copies* and upwards less than twenty, *nine pence* each, a quarter.

To Agents who receive the same by *mail* (including postage) *one shilling three pence* a quarter.

To Agents for *twenty copies* and upwards, *six pence* each a quarter.

To Agents for the same by *mail* (including postage) *one shilling* a quarter.

For convenience of payment in places where no *Agent* is appointed, individuals uniting in companies of *seven*, may each receive the paper by post, for *one year*, on their remitting in advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of *one penny and a half* a line for the first insertion, reckoning the type at *Brevier* size, or seven and a half lines to an inch.

Notices of *Deaths* and *Marriages* exceeding in length *five lines*, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA.
Communications must be *post paid* to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.
CHUNDICOOLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
POINT PEDRO—Rev. J. PHILLIPS.
MANIPY—Mr. J. EVARTS.
BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
NEGOMBO—Mr. C. PERERA.
KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
MOOLLITEVOE—Mr. P. TITCOMB.
MADURA—Rev. H. CHERRY.
DINDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.
COMBACONUM—Mr. V. S. S. COVILPILLY.
NEGAPATAM—Rev. P BATCHELOR.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

வங்காள தேசத்திருந்த ராமபிரசமகாதேவர் செய்த தத்தியப்பிரகாசம்.

இப்படியே அந்தந்த மதத்தார் தங்கள் தங்கள் சாஸ்திரங்களையே உத்தமமென்று புகழ்வது வீணேயன்றி வேறல்ல; ஏனெனில் சகல புராணங்களுக்கும் ஆசிரியர் ஒருவரேயாதலின், அப்புராணங்கள் ஒவ்வொன்றும் மேன்மையிற் சமமாயிருக்க வேண்டுமே. ஓராசிரியன்செய்தநூலிற், சிலபகுதியைச் சத்தியமன்றென்று மறுக்கத் துணிந்தால் மறு பகுதியை சத்தியமென்று சாதிப்பதெப்படி? ஒரு புராணஞ் சத்தியமென்றும் மற்றவைகள் அங்ஙனமன்றென்றும் கூறுவது மதோ பிராந்திக்கேதுவாயிருக்குமே. நீங்கள் சைதன்னியர் நித்தியானந்தர் என்பவர்களுடைய போதனைகளைச் சார்ந்து, பிரமம் நிஷ்களமென்றும் அப்பிரமத்தையறியும் ஞானமே முத்திக்கேதுவென்றும் சங்கராசாரியர் சாற்றியிருக்கிறார். அவர் தமது சுய உபதேசங்களை உலகத்திற் பிரபல்லியப்படுத்தும் பொருட்டு வேதத்தைப் புரட்டினாரென்று வைஷ்ணவர்களனைவரும் எண்ணுகிறார்களென்பீர்களாகில், அதற்குத்தாம், வேதங்களுக்கும் வேதாங்கங்களுக்கும் வியாக்யானஞ் செய்து சகல மனுஷரையும் முத்திக்கரையேற்றும்பொருட்டு, சங்கராசாரியரும் அவருடைய சீஷர்கள் நால்வரும் பூமியிலே தோற்றுவார்களென்று, தந்திரங்களிலும் புராணங்களிலும் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே. இப்படிச் சாத்திரத்து வாக்கால் முன்னறிவித்த இதற்கு மாறாக, யாவரும் வணங்கும் சிரேஷ்டம் தங்கிய சங்கராசாரியரை வஞ்சகனென்று சாற்றுகிறீர்கள். அதே மெய்யென்றுவற்புறுத்தும் படி உங்கள் பொய்க்கற்பனைகளையே எடுத்துக்காட்டுகிறீர்கள். சங்கராசாரியரது சீஷராகிய கேஷவ பாரதியென்பவருக்குச் சைதன்னியனென்றொரு சீஷன் இருந்தான் என்றும் அந்தச் சைதன்னியன் தனதாசிரியரை வஞ்சகனென்று மறுத்துக் குருத்துரோகஞ் செய்து, இகபரமிரண்டிலும் அநேகரை நாசப்படுத்துகிறதற்கு ஏதுவானானென்றும்சத்திகள் சாதிக்கிறார்கள். திரும்ப இவன் இத்துரோகத்தினிமித்தம் விருபாட்ச தேவராற்றண்டிக்கப் பட்டு சத்திய பிரம ஞானத்தைப் பெற்று முத்தியடைந்தான். இது சத்தியமென்பதற்குச் சத்திகள் அநேக திருஷ்டாந்தங் காட்டுகிறார்கள். சிரேஷ்டராகிய சங்கராசாரியருக்குச் சீஷனாயிருந்து துரோகஞ் செய்த ஓர் சீஷன் அவருக்கு மாறாகக் கூறியகூற்றை, அங்கீகரிப்பது சான்றோர்க்கழகா? கைக்கோளர் பரதவர் முதலிய நீசர்கள் எங்கள் தேசத்துள்ள சிரேஷ்டம் பொருந்திய ஆசிரியர்களும் தேசிகர்களும் சிவமூர்த்தியென்று வணங்குஞ் சிவன தவதாரமாகிய சங்கராசாரிய பகவானை நிந்திப்பதினால். அவர்கள் சுயபாவம் அதிகரிப்பதேயொழிய அவரது மகிமைக்குச் சொற்ப சேதமுமில்லை. இந்தச் சிரேஷ்ட ஆசிரியரை நிந்திப்போர் சிலர்கலியுகத்திலே தோற்றுவார்களென்று தந்திரரத்தினாகரத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படியே சிவ தூஷணஞ் செய்த தக்கன் அப்பாவத்தினிமித்தம் ஆட்டுத்தலை பெற்றும் அதன் கோபம் சிறிதும் மாறாமல் இருந்தமையால் மகாதேவர் சங்கராசாரிய பகவானாயவதரிக்கத் தக்கனும் இராமாநுசனாகப் பிறந்து தனது பழைய பகைத்திறத்தினாலே சிவ தருமத்தை நிந்தித்துச் சிவனதவதாரமாகிய சங்கராசாரியரையும் அவர் போதித்த போதனைகளையும் தூஷித்துக்கொண்டிருந்து, மரணித்த பின் இக்குற்றத்தினிமித்தம் திரும்பவும் ஆட்டுத்தலையுடையவனாகச் செனித்தான். மகா தேவரால் கொலையுண்ட திரிபுராசுரனும் தான் முன் இராசரிக்கஞ் செய்துகொண்டிருந்த மூன்று நகரங்களில் நித்தியானந்தனும் சைதன்னியனும் அத்வைதனுமாகப் பிறந்து சிவ தருமத்துக்கு விரோதமாக, ஓர்மதத்தைஸ்தாபித்தான். அம்மத போதகர்கள் இந்நாள் வரைக்கும் மகா தேவரையும் அவரதன்பர்களையும் நிந்தித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இப்படித் துரோகஞ் செய்த அம்மதத்தவர்களைச் சிவனதவதாரமாகிய விருபாட்ச தேவர் தண்டித்தனர். சிவனுக்குச் சமானமாகிய சங்கராசாரியரை நிந்திப்பவர்களும் இப்படியே ஆட்டுத்தலையுடன் பிறந்து தத்தம் கன்மங்களுக்கேற்பத் தண்டிக்கப்படுவார்களென்பதற்குச் சமுசயமில்லை.

வர்த்தமான காலமாகிய கலியுகத்தில் சகலரும் சைவாகமங்களை விசுவாசிப்பதனால் தங்களுக்குரிய கர்மங்களையிழந்து மதுபானஞ் செய்கிறார்களென்று சாற்றுவீர்களாகில். அதற்குத்தாம்—கலியுகத்தில் சகலரும் ஆகமவிதிப்பிரகாரம் நடக்க வேண்டுமென்று ஆகமாதி சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கின்றது. இக்கலியுகத்தில் போசனபானாதிகளுக்கு ஆகம விதியைக் கைக்கொள்பவர்கள் குற்றவாளிகளாவார்களென்னில்; இதற்கு முந்தியகிரேதாதிமூன்றுகங்களிலும் போசன பானாதிகளுக்கு வேதாதி விதியைக் கைக்கொண்டவர்களும் குற்றவாளிகளாக வேண்டுமே. ஏனெனில், முந்திய யுகங்கள் மூன்றிலும் ரிஷிகளும்சத்திரியர்களும் மதுபானாதிகள் செய்தார்களென்று பாரதாதிகாவியங்களிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

புசிக்கத்தக்கது இன்னதென்றும் தகாததின்னதென்றும் சாஸ்திரங்களே விதித்திருக்கையால் அச்சாஸ்திரவிதியைக் கைக்கொள்பவனைப் பாவியென்று சாற்றுதற்கிடமில்லை. அப்படிச்செய்வது பாவமென்றுசாற்றுமவர்கள் அப்படிச்செய்தாற் பாவியாவார்கள்.

மதுபானம் பண்ணலாகுமென்று சொல்வனவும் மேற்கூறியபடி இராமாநுசன சைதன்னியன் முதலினோரை நிந்திப்பனவுமாகிய ஆகமங்கள் சனங்களைத் துன்னெறியிற் செலுத்தும்படி செய்யப்பட்டனவென்று புராணங்கள் தெரிவிக்கையால் அவைகளை அங்கிகரிப்பது தகாதென்று செப்புவீர்களாகில், அதற்குத்தாம்—வியாசர்காசியில் அவமதிக்கப்பட்டபொழுது தமக்காக மற்றொரு காசிநகரத்தை ஸ்தாபிக்கத் துணிந்ததுமன்றி மகாதேவனுடைய சைவநூல்களையும் மகாதேவரையுந் தாழ்ச்சிப்படுத்தும்படி தமது புராணங்களில் அநேகம் பொய்களைக் கூட்டிச்சொன்னாரென்று தந்திரங்களிலும் புராணங்களிலும் சொல்லப்படுகின்றது. நீங்கள் சொல்லிய கற்பிதங்களும அவற்றுள் அடங்கும் ஆயினும அவ்வியாசர் ஸ்தாபித்த மற்றக் காசிநகரம்போல அவைகளும் விசேஷமில்லாதேபோகும். அன்றியும் வியாசர் தாம் சாற்றிய பொய்களைக் குறித்து மகாதேவரிடம் பொறுதிகேட்டாரென்றும் தந்திரபுராணங்கள் சாற்றுகின்றன. இன்னும் பரிபூரணகாருண்யமுள்ள சிவன் உலகத்தவர்களை வஞ்சிக்கும்பொருட்டு பொய்நூல்களைக் கற்பித்தாரென்பது சுருதியுத்திகளுக்கு விரோதமாமே. இந்நியாயங்களினாலே நீங்கள் சொல்பவைகள் முழுதும் அங்கிகரிக்கப்படத்தக்கனவல்லவென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

ON HINDU IDOLATRY, &c.

SECTION IV.

Now you must perceive that all these assertions are alike eulogistic, mere words of course; for all the purans, you know, were the work of the same person, consequently they must all have equal authority. But if the assertions of the same author be false in one part of his writings, what argument can you allege to show that they are true in another? Wherefore, to pronounce one Puran to be entitled to credit, and another not, would be to sanction many violations of religious injunction. If, having recourse to the doctrine of the followers of Chaitanya and Nityananda, you say—Shankaracharjya has indeed asserted the God is without form, and that knowledge alone of Him we secure salvation; but it is the firm persuasion of the whole sect of the Vishnuvites, that Shankaracharjya, in order to impose his own views upon the world, has given a false interpretation of the Veds. To this assertion, I reply.—It is plainly announced in both the Purans and the Tantras that Shankaracharjya, with his four disciples, should appear on earth to compose commentaries on the Veds and Vedant, and so to effect the salvation of all men. In contradiction to this prophetical declaration, you assert that the illustrious and universally venerated commentator was but a deluder of the minds of men; and to support the assertion you bring forward your own fabrications as satisfactory proof! Now we must, in reply, repeat to you what the Shakas allege in this matter, viz: that Keshavavharati, a disciple of Shankaracharjya's school, had as his pupil Chaitanya; and this Chaitainya it was, who, turning traitor to his own guru or spiritual preceptor, gave out that the great teacher was a deluder, and thus became the author of ruin in both worlds, present and future, to many. He was, however, signally punished for this wiekedness by the reproofs of Virupakhya; and subsequently having received the knowledge of the truth of God, obtained emancipation from matter. Of the truth of this statement the Shaktas have given various proofs. Now, should the false assertions of a traitorous disciple be received as evidence on which to asperse the character of the illustrious Shankaracharjya? Wherefore, when weavers and fishermen and similar low people revile a manifest incarnation of Shiva himself, whom all the celebrated authors and teachers of our country regard as their preceptor in religion, they do but add to the amount of their own sin, without at all detracting from his reputation. And, indeed, it was declared in the Tantraratnakar, that in the Kaliyug (or last and most degenerate of the four ages) there would arise persons who should defame the great teacher. Accordingly when Dakhya, for contempt of Shiva, became goat-headed, his wrath was inextinguishable; and therefore at the time when Mahadeb became incarnate in the person of Shankaracharjya, Dakhya was also born as Ramanuja, and impelled by his old enmity employed himself in reviling the religious peculiarities of the Shiva worship, impugning the doctrines and defaming the person of the illustrious Shankaracharjya, because an incarnation of the detested Shiva. But for this, on his death, he was again sentenced to wear the head of a ram! So also Tripurasur who was slain by the hand of Mahadeb, having subsequently been born in the three several cities formerly under his sway, in the persons respectively of Nityananda, Chaitanya, and Adwaita, established a system in opposition to the worship of the Shiva; and continues, to the present day, through their followers to carry on a varied succession of abuse of Mahadeb and his devotees. However, at the hands Virupakhya, an evident manifestation, i, e; incarnation, of Bhairav (or Shiv the *terrible*,) those revilers all met the castigation they deserved. What is there, then, improbable in the supposition that those who now defame and vilify Shankaracharjya, who is in fact identical with Shiv, will in like manner also become goat-headed and suffer other suitable calamitous retributions?

If you say that in this Kaliyug, or age of degeneracy, old people, by putting faith in the Shastras of Shiv have become addicted to the use of intoxicating drinks, and are abandoning all religious observance. I answer—that in the Agam and various other Shastras it is declared, that in the *Kaliyug* men shall regulate all their practice by the precepts of the Agam. Now if guilt be contracted, in this last age, by following the injunctions of the Agam in regard to meats and drinks, &c., then must those in the Satya and succeeding Yugs, who should have regulated their use of food, &c., by the Veds and other Shastras, have been most guilty. For, in the three former ages all, whether gods or *rishis*, incarnations or kings, indulged alike in the use of wine and other strong drinks; this is plainly asserted in the Baharet and other Purans. But be that as it may, the Shastras are the regulaters of what may be eaten and what may not, of what should be done and what refrained from; consequently if in these matters a man follow the injunction of the Shastras, he cannot incur a charge of sin. Those, indeed, who should consider it sinful so to act would, of course, be guilty in so doing.

If you say—it is manifest from the Puranas that those Agams which allow the drinking of wine and other intoxicating liquors, and which contain the calumnies referred to against Ramanuja, Chaitanya and the rest, were composed with the express view of misleading and deceiving people: therefore those shastras should not be received as authority. I reply—it is asserted in both Purans and Tuntras that when Vyas was affronted at Kashi, he attempted in his resentment to erect another Kashi to be called after himself; at the same time, with a view to lessen the authority of the writings of Mahadeb or the Shaiva Shastras, and to lower the greatness of Mahadeb himself, he inserted in his Purans many things which were altogether false. Among these inventions were all those passages you have quoted or referred to they are, then, equally unworthy of regard with the rival Kashi of the same Vyas. It is moreover related, both in the Purans and the Tantras, that Vyas having incurred the guilt of sin in those false averments, afterwards intreated of Mahadeb forgiveness of his offences; your assertions, therefore, are wholly inadmissible. Besides, that the all merciful Shiva should have composed false Shastras, with the express purpose of deceiving the world, is a supposition opposed alike to scripture and to reason.

லூத்தரின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி.

௯ம். அத்தியாயம்.

லூத்தர்பாப்புமதோபதேசங்களைநிக்கிரகஞ்செய்ய ஆரம்பித்ததும்—லீயோ (Leo) என்னும் பாப்புவுக்குப்பணத்தாழ்ச்சியுண்டானபொழுது அவன் அத்தைநிவிர்த்தியாக்கும்பொருட்டுப்பாபவிமோசனகிரயஞ்செய்யத் தலைப்பட்டதும்-தெற்சேல் (Tetzel) என்பவனைப் பற்றிய வாலாறும்—அவனுடைய எடுப்பு, முயறசிகளனைத்தையும் லூத்தர் உற்சாகமாய் ஆட்சேபித்ததும்.

௧௫௧௬ வருஷத்தில் லூத்தர் பாப்பு சமயோபதேசங்களைச் சருவி நிர்மூலமாக்க முயன்று, அக்காலத்துச் சபைப் பிரமாணத்தில் நடைபெற்று வந்த தப்பறைகளை ஆட்சேபிக்கும்பொருட்டுத் தொண்ணூற்றென்பது பததியான திருஷ்டாந்த சங்கிரகமொன்றெழுதி அத்தை யாவருக்குந் தெளிவாய்த் தருக்கசாதனையால் ஸ்திரப்படுத்த உடன்பட்டு அதின் பிரதிகளிலொன்றை ஏர்பேத்தின் மடபதியாகிய சுவாம் லேன்ச் (John Lange) என்பவருக்குஅனுப்பிஅத்துடன்எழுதிய நிருபமாவது,—“உங்கள் பள்ளிக்கூடத்திலேனும் மடத்திலேனும் வந்து இந்தப் பிரமாணங்களைத் திஷ்டாந்தப்படுத்த எத்தனமாயிருக்கிறேன்” என்பதே. ஆனல் அம்மடவாசிகள் லூத்தருடனே தர்க்கவிசாரணைசெய்வதற்குஉடன்படாமல்,அவரெழுதியஆட்சேபணைத்திட்டங்களினுற் றங்களுக்கு மிதந்த விசனமுண்டாயிற்றென்பதாய் அவருக்கு ஈம்மியத்தோடறிவித்தார்கள்.

மேலும் லூத்தர் அப்பிரதிகளில்ஒன்றை பாவாரியா (Barvaria) நாட்டின் இங்கல்ஸ்தாத் (Ingolstadt) என்னு நகரிலுள்ள களகத்தின்உவாத்தியாயான சுவாம் மேர்சர் (John Meyer) என்பவருக்கு அனுப்பியும் இவாத்தைச் சற்றேனுங் கவனிக்கவில்லை.

இக்காலத்தில், வேதாந்த நூலில், தம்முடைய மனசுக்கு மகா அபேட்சையாயிருந்த சில பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பள்ளிக்கூடங்களில் தற்கதார்ப்பரியம்பண்ணுவதே லூத்தருடைய நோக்கமாயிருந்ததன்றி மார்க்கசீராத் திருத்துவதற்கான சிந்தை சிறிதேனும் அவரிடத்தில் இருந்ததேயில்லை.

ஆனல் ஓர் விசேஷித்த மதயுத்தப் பிரயத்தினங்களை உண்டுபண்ணி, லூத்தரை அதன் காரியதுரந்தாருக்குவது திவ்யசங்கற்பமாயிருந்தது. சபையில் மென்மேலும் துராசாரம்நடந்ததுமன்றி, குருக்கள் அனைவரும்லௌகீகசிந்தைகொண்டு துற்சனராய் ஒழுக்கத்தில் வழுவிப் பழுதுபட்டிருந்தார்கள். ஆகிலும் ஆசாரவொழுக்கங்களில் உத்தமரான சிலர் மிகுந்த உற்சாகத்தோடு குருமாருடைய துராகிருத நடையின் இழிவை இகழ்ந்துகூறியும் யாதேனும் பிரயோசனமுண்டாகவில்லை. காரியத்தின் சூட்சம் யாதெனில, சமயோபதேசமும் வேதுநூற்பயிற்சியும் மகா சொற்பமாயிருந்தன. பாப்பு முதலான குருக்கள் வகையாரிற் பெரும்பான்மையோர், உலக சிந்தையான நிமிர்ச்சி, சற்பனை, சிற்றின்பநாட்டம் என்பவைகளில் அமிழ்ந்தினதினுல் அவைகளே அவர்களுடைய ஒழுக்கப் பிரமாணமாயிருந்தன. இத்தன்மையாய்த் தாழ்ச்சியடைந்த சமய சீரா நயப்படுத்தற்கான சில பல பிரயத்தினங்கள் செய்யப்பட்டும், மென்மேலும் ஓங்கி வளர்ந்த அக்கிரமத்தின் பெருக்கைத் தடுக்கத் தகுமான உற்சாகத்துடனல்ல, சற்குணம் பயபத்தியென்பவைகளின் குணங் குறிகள் சீக்கிரத்திற் பரிச்சேதமாய் மறைந்து அழிந்துபோய்விடுமென்னுந் தோற்றமிருந்தது. இத்தன்மையான சீரைக்கண்டு அச்சத்தோடு பிரலாபித்து நெட்டுயிர்ப்பெறிந்த சிலர் மார்க்கத்தின் சீரா நயப்படுத்தவேண்டுமெனக் கடவுளைநோக்கிச்செபதியானஞ் செய்தும் அம்மாறுதலையுண்டாக்கும் எத்தன வுபாயங்கள் அவர்களுடைய சொய புத்திக்குள்ளமையவில்லையே. தேவனேருவரே அவைகளை வெளிப்படுத்த வல்லவர்.

சமய போராட்டத்தைப் பற்றிய வாரம்பம் சர்மானியாதேசத்தில் முதன் முதனிகழ்ந்தபொழுது சனங்களுக்குள் அதைப்பற்றி மிகுந்த மனத் தத்தளிப்புண்டாயிற்று. மகாஊதாரித்தனமாய்ப் பணச்சிதைவுபண்ணிவந்த பத்தாம் லீயோ (Pope Leo. X.) என்பவனுக்கு மிகுந்த பணத் தாழ்ச்சியுண்டானபொழுது, பணச் சம்பாத்திய சாமர்த்தியத்திற் கைவந்த அவனுடைய மைத்துனனும் குருக்கள் வதப்பிற் சேர்ந்தவனுமாகிய பேர்சி (Cardinal Purci) என்பவன் சொல்லிக்கொடுத்தஉபாயத்தின்படி சம். பேதுருகோவில் (St. Peter's Church) கட்டுவிப்பதற்குப் பணங் கொடுக்க உடன்படும்யாவருடையபாபகன்மங்களும் நிவிர்த்தியாவது சத்தியம் என்பதாய் ஓர் பிரமாணத்தை உண்டுபண்ணிப் பிரசித்தஞ் செய்தான்.

பிரான்றேன்பார்க் (Brandenburg) என்னு மிடத்து உத்தியோக நேமாதிகாரியாகிய சோவேசிம் (Joachim) என்பவனுடைய சகோதானுகிய அல்வாட் (Albert) என்னும் பெயருடைய இராச புத்திரனேருவன் சர்மானி தேயத்தில் இக்காலத்தில் இருந்தான். இவன் இருபத்துநாலு பிராயத்தில் மேன்ஸ், மாக்டிபாக் என்னும் இடங்களுக்குச்சிரேஷ்டகுருவாயும் உத்தியோக நேமாதிகாரியாயும் இருபத்தாறு பிராயத்திற் காடினலாயும் நியமிக்கப்பட்டான்.

பரிசுத்த பிதாவாகிய பாப்பு லியோவைப்போல இவனுக்கும் பணத்தாழ்ச்சி உண்டானபொழுது ஆக்ஸ்பார்க் (Augsburg) என்னும் இடத்திலுள்ள ஐசுபரியமான வர்த்தகரிடத்தில் இரவலாகப் பெருந்தொகையான பணம் வாங்கினுன். அவர்கள் பின்பு தங்கள் கடன்பணத்தை இறுக்கச் சொல்லி அவனை அரிகண்டம்பண்ணினதினுல் அப்பொழுது பாப்பு அவனுக்கனுப்பிய* அதிகாரப்பட்டையத்திற்குப் பணங்கொடுக்க அவனுலாகவில்லை.

காரியமிப்படியிருந்தமையால் தனது எசமானுகிய பாப்பு பணஞ் சேகரிப்பதற்குச் செய்த உபாயத்தையேதானுஞ்செய்தால் நயமாகுமென எண்ணி, சகல பாப விமோசன வியாபாரத்தையுந் தன்பேருக்கு ஒப்பந்தம்பண்ணித் தரவேண்டுமென்றும், அத்தாலுண்டாமாதாயத்தைத் தாங்கள் இருவரும் பங்கிட்டுக்கொள்வோம் என்றும் பாப்புவினிடத்திற் பரிந்து கேட்டபொழுது பாப்பு சொன்னதாவது, நாம் உனக்கு அனுப்பிவைத்த அதிகாரப்பட்டயத்தின் கிரயத்தை இப்பொழுது கொடுத்துத் தீர்ப்பாயாகில் நீ கேட்ட ஒப்பந்தத்திற்கு உடன்படுவேனென்றன். ஆனல் அதிகாரப்பட்டையத்தின் கிரயத்தைக் கொடுத்துத் தீர்ப்பதற்கென்றே பாப விமோசன வியாபார ஒப்பந்தம்பண்ணுதற் கேவப்பட்ட ஆல்வாட் என்பவன், மேற் சொல்லப்பட்ட வர்த்தகரிடத்தில் இரவலாக, ௨௲. பவுன்கேட்க, அவர்களும், இவன் பாப விமோசன ஒப்பந்தம் பண்ணியிருப்பதினுல் இவனை நம்பிப் பணத்தைக் கொடுத்தபொழுது அவன் அத்தைப் பாப்புவுக்குக் கொடுத்து ஒப்பந்த அதிகாரம்பெற்றன். வத்தகர் கணக்கப்பிள்ளைகளாய் நியமிக்கப்பட்டார்கள்.

இத்தன்மையான தந்திரங்களிற் கைவந்தவனென்று யாவருமறிந்த தெற்சேல் (Tetzel என்பவன் உடனே மேன்ஸ்நகரத்துக்கு விரைந்துபோய்த்தனக்கு மேவல் கற்பித்து இரட்சிக்கவேண்டுமென்று அல்வாட்டைக் கேட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டான். இவ்விதமாகவே இந்த வியாபாரம் இவர்களது கைவசத்திலாயிற்று.

௧௫௦௨ முதற்கொண்டு தெற்சேல் என்பவனுக்குப் பாப நிவாரண வியாபாரநடத்து முகாமைத் தத்துவங் கிடைத்தது. ஒரு ரதமும், மூன்று குதிரைகளும் மற்றுமுண்டானசெலவுகளும்நீக்கி அவனுக்கு மாதம் ஒன்றுக்குச்சம்பளம், எண்பது பிலோறின்ஸ் போல வரும். ஆனலும் தன் சம்பளத்தைப் பார்க்கிலும் அதிக தொகையான பணத்தை ஒழித்து மறைத்து எடுத்துக்கொள்வான் என்பதாய் நாம் நினைத்தாலும் அபத்தமல்ல. ௧௫௦௭ இரண்டு தினங்களில்பிறீபாக் (Freyburg) என்னுமிடத்தில், ௨௲. பிலோறின் சம்பாதித்தான். அவன் தொழிலில் மாத்திரமல்ல, துணநடைகளிலுங் கூட எத்தனுயிருந்தான். இன்ஸ்பிறக் (Inspruck) என்னும் ஊரிலே மாக்சிமீலியன் (Maximilian என்னப்பட்ட சக்கிரவர்த்தி இவனை விபசாரியென்றும், தீழ்ப்பான துராசாரியென்றும் பிரத்தியட்சமாய்க்கண்டதினுல், கோணியலுக்குள் முடிக்கட்டி நதியிலமிழ்த்தும்படி கற்பித்தபொழுது சாக்சனி தேயத்தின் உத்தியோக நேமாதிகாரியாகிய பிறட்றிக் என்பவர் அவனுக்காகப் பரிந்துபேசி மன்னிப்புப் பெற்றுக்கொடுத்தார். பரித்தியாகிகளுக்குத் தகுந்த வைதீக ஞானமும் நுட்பவிசாரணைகாருக்குரிய உற்சாக வைராக்கிய சாதனையும் மிகுந்த துறும்புத்தன்மையும் இவனுடைய லட்சணங்களாயிருந்தன. அவன் பெரும்பாலுஞ் சனங்களுடைய மனதுக் கிதமான நூதன விசித்திரமான சரித்திரங்களை உபாயமாய்த் தொடுத்துத் தாராளமாய்ச் சொல்லக்கூடிய சமர்த்தனுயிருந்ததினுல், அதின் நிமித்தமாய் அவன் கையிட்ட தொழில் சித்தியாயிற்று. பணப்பெட்டியை நிரப்புவதற்குத் தடையாய் யாதேனும் பிசகு ஒருபொழுதும் இவனுக்குண்டாகவில்லை.

---

* அதிகாரப்பட்டயமாவது வெண்மையான ஆட்டுரோமத்தினுற் பின்னப்பட்டு இடைக்கிடையே கரிய ரோமத்தினுற் சிலுவையினது பாவனையாய் இழைக்கப்பட்ட அணியாம். குருச் சிரேஷ்டருடைய எல்லைமானங்களின் அதிகாரக்குறியாகிய இவ்வணியைப் பாப்பு ஆசீர்வதித்து அவர்களுக்கனுப்பும்பொழுது, அவர்கள் அத்தை வாங்கிக்கொண்டு அதன் கிரயமாகிய இரண்டாயிரம் பவுனைப் பாப்புவுக்கு அனுப்புவது அவர்கள் கடமையாயிருந்தது.

A few Chapters from the Life of Luther.

CHAPTER IX.

Luther's first attack on the Papacy—Pope Leo in want of money resorts to the sale of indulgences—Account of Tetzel—Luther's bold opposition to his proceedings.

In 1516 Luther made his first attack on the Papacy by publishing ninety-nine propositions in opposition to the prevailing errors of the Church, which he offered to maintain by a public discussion. He sent a copy of these to John Lange, Prior of the monastery of Erfurth, and wrote to him thus: "I am ready to come among you and publicly maintain these propositions, either in the University or in the Monastery." Luther's challenge was not accepted. The monks of Erfurth contented themselves with letting him know that these theses had greatly displeased them.

He sent a copy of them also to John Meyer, a teacher at the University of Ingolstadt, in Bavaria, but he passed them by without notice.

At this time Luther had no thought of becoming a Reformer. His simple design was to raise a discussion in the universities on certain points of theology in which his mind was greatly interested.

But Providence was preparing the way for an important conflict in which Luther was to be a conspicuous agent. One abuse had followed another in the Church, and the priests as a class had become worldy, licentious, unprincipled, and corrupt. A few of the more virtuous had raised their voices in vain in protestation against such evils, existing among the teachers of religion. But the fact was, religion was very little taught; the Bible was almost unknown, and worldly ambition, intrigue, and the pursuit of sensual pleasures were the ruling principles of the majority of the clergy from the Pope downwards. If efforts at reformation were made, they were so feebly put forth as to be unavailing against the tide of iniquity, that now was swelling higher and higher; and it seemed as if all traces of virtue and piety would ere long be overwhelmed and lost. There were some who looked on this state of things with painful apprehensions, and sighed and prayed for a reformation, but the way and means of effecting a change, they could not discover. God alone could make this known.

The first scenes of the conflict were to be in Germany. A great agitation reigned among the people. The Pope had opened a vast market on the earth. Leo X. was in great want of money. His cousin Cardinal Purci, who was as skilful in the art of amassing money, as Leo was prodigal in spending it, advised him to have recourse to the sale of indulgences. The Pope therefore, published a bull, proclaiming a general indulgence, the product of which, he said, should be appropriated to the building of St. Peter's Church at Rome.

There was then in Germany a young prince, Albert, brother of the Elector Joachim of Brandenburg who at the age of twenty-four had been made Archbishop and Elector of Mentz and Magdeburg; and two years after was made Cardinal. Albert, like his Holy father Leo, was in want of money. Some rich merchants of Augsburg, named Fuggers, had advanced him large amounts, and they pressed him to pay his debts. But he was so much involved that he could not pay the Pope for his *pallium*.*

It was quite natural that Albert should form the project of resorting to the same means as his superior to obtain money. He solicited from the Pope the contract for the "farming" of all the indulgences, and proposed to divide the profits. Leo, in accepting the bargain, required immediate payment of the price of the *pallium*. Albert, who was all the while depending on the indulgences for the means of discharging this claim, applied to the Fuggers, who, thinking it a safe investment, made, on certain conditions, the required advances; and were appointed cashiers in this great undertaking.

Tetzel, already notorious in such matters, hastened to Mentz, and tendered his services to the Elector. He was accepted; and thus it was that all this traffic passed into the hands of his order.

Tetzel, ever since the year 1502, had filled the office of an agent for the sale of indulgences. He had an allowance of eighty florins per month, all his expences defrayed, and he was allowed a carriage and three horses; but we may readily imagine that his indirect emoluments far exceeded his allowances. In 1507, he gained in two days at Freyburg 2,000 florins. If his occupation resembled that of a mountebank, he had also the morals of one. Convicted at Inspruck of adultery and abominable profligacy, the Emperor Maximilian ordered that he should be put in a sack and thrown into the river, but the Elector Frederic of Saxony interceded for him, and obtained his pardon. To the theology of a monk, he united the zeal and spirit of an inquisitor, he united the greatest effrontery. What most helped him in his office was the facility he displayed in the invention of the strange stories with which the taste of the common people is generally pleased. No means came amiss to him to fill his coffers.

---

* The *Pallium* was an ornament made of white wool interspersed with black crosses, which, after being blessed by the Pope, was sent by him to the archbishops, as a sign of their jurisdiction. The Pope, received as the price of each of these ornaments from 25,000 to 30,000 florins. (In sterling money over £2,000.)

பாபநிவாரணவியாபாரிகள் விற்பன்ன சொரூபமான ரதங்களில் ஏறி, பக்கத்தில் மூன்று மாவுத்தாரற் சூழப்பட்டு, தங்களிஷ்டப்படி தாராளமாய்ப் பணச்செலவுபண்ணிக்கொண்டு ஒய்யாரமாய்ச் சவாரிபோம்பொழுது யாதொரு கிராமஞ் சமீபித்தால், ஓர் தூதன் அக்கிராமாதிகாரபதியைக் காத்து நின்று திவ்ய காருண்யமும், நமது பிதாவாகிய பாப்புவினது கிருபையும் உங்கள் வாசல்களிலிருப்பதாக என உரத்த சத்தமாய்க் கூறுவான். அக்கணமே குருச்சிரேஷ்டர்,குருக்கள், சன்னியாசஸ்திரிகள், பஞ்சாயத்தார், உவாத்திமார், விருதுக்கொடியேற்றிவருகின்ற நானாவிதவாணிகர், ஆடவர், ஸ்திரீகள், பாலியர், விருத்தாப்பியர் முதலான பலரும், உன்னத கீதவாத்தியங்கள் எங்கும் முழங்க, மணிச்சத்தங்கேட்க, மெழுகுதிரிகொழுத்திக் கையில் ஏந்தி ஆரவாரத்துடன் பாவநிவர்த்தி வியாபாரிகளுக்கு எதிர்கொண்டுவருவார்கள். இத்தைப்பற்றி யோர் இதிகாச நூலாசிரியன் உரைப்பதென்னவெனில், இதைப்பார்க்கிலும் அதிகமான மகிமையை அவர்கள் கடவுளுக்குத்தன்னுஞ் செலுத்துவது அருமையாம் என்பதே.

இந்த வியாபாரிகளுக்குள் விசேஷமாய்த் தெற்செல் என்பவனை யாவருங் கணிசமாயுங் கவனமாயும் பார்க்கும்பொருட்டு அவன்பெரிதான சிவந்த சிலுவையொன்றை ஏந்திக்கொண்டு தலைமையாய் நின்று காரியம் நடத்துவான். அவனுடைய சாயல் உற்சாகத்தைரியமாயும், தால் பெரிதாயுமிருந்தது. அவன் அறுபத்து மூன்று பிராயமுள்ளவனாயிருந்தாலும், வாலிபனைப்போலப் பெலசாலியாய்த் தோற்றுவான்.

நாம் அறிகிறபடி லூத்தர் இவனைக்குறித்து முதன்முதற் கேள்விப்பட்டதெப்பொழுதென்னில், கிறிம்மா என்னுமிடத்தில், ௧௫௧௬ம். வருஷத்திற்றான். அப்பொழுது லூத்தர் கடுங்கோபங்கொண்டு கூறியவாக்கியமாவது "கடவுளுக்குச்சித்தமுண்டேல், அவனுடைய தம்பட்டத்தைப் பொத்தலாக்குவேன்" (அதாவது முயற்சியை அபத்தமாக்குவேன் என்பதே.)

தெற்செல் வேளின் (Berlin) நகரத்தை விட்டுத் திரும்பி சூற்றர்பா (Juterboth) என்னுமிடத்திற் றங்கினபோது, சிரோபிற்ஸ் முனிபிரட்றிக் என்னும் உத்தியோக நேமாதிகாரிக்குத் திரும்பத்திரும்ப அவனுடைய சங்கைத்தாழ்ச்சியான பரிமாற்றங்களைப் பற்றி அறிவித்தார். பின்னல் சாக்சனிதேயத்தின் பிரபுகள் அவனைத் தங்கள்எல்லைக்குள் வர ஒட்டாதிருந்தும்அவன் கூடியளவு வரவரச் சமீபித்துவந்தான்.

லூத்தர் இன்னும் பாப்புவையுஞ் சபையையும் பற்றிக் கணிசப்பாடாய் நினைத்தார் என்பது மெய் ஆகிலும் உண்மையென்றறிந்த யாவையும் பரிபாலிப்பதற்கும், தப்பெனக்கண்ட அனைத்தையும் நீக்கிப்பதற்கும் அவருள்ளம் அனலான முயற்சிகொள்ள எத்தனமாயிருந்ததே.

ஒருநாள் உவிற்றம்பாக் நகரத்தில் பாப அறிக்கை கேட்பதற்கான முஸ்திப்பினுடன் அவரிருந்தபொழுது அந்தக் கிராமத்தார் பலர் அவரிடத்தில் வந்து தங்கள் இழக்கான நடையைப்பற்றி அறிக்கையிடுவதை அவர் கேட்டு, அவர்களைக் கண்டித்து, அதட்டிய பின் அவர்களுக்கு அறிவு கற்பித்தார். ஆனல் பாபத்தை முழுக்கூறய் விலக்கிவிடுவது தங்களுக்குக் கருத்தில்லையென்று அவர்கள் உரைத்ததைக் கேள்விப்பட்டபொழுது லூத்தருக்குண்டான ஆச்சரியப்பிரமாணஞ் சொல்லளவிற்றல்லவே! அவர் பிரமிப்புடனே நீங்கள் உங்கள் பாவங்களை விலக்காவிடில் நாம் மன்னிப்புத் தருவது கூடாதகாரியம் என்று சொல்ல, அவ்வேளைகள் அதைக் கேட்டுத் தங்கள் பாப நிவாரணபத்திரங்களை அவருக்குக் காண்பித்தபொழுது உங்கள் பத்திரங்களைப்பற்றிநமக்குக் கவலையில்லை, நீங்கள் உங்கள் ஆகாமியங்களை விட்டுத் திரும்பாவிடில், யாவரும அழியவே அழிவீர்களென்றர். இன்னுந் தங்கள் பத்திரங்களைக் காட்டி இவைகளே எங்கள் பாபநிவாரண சாட்சிகளாயிருக்கின்றன என்பதாய் அவர்கள் சாதித்தபொழுது அவர் திரும்பவுஞ் சொன்னதென்னவெனில், நீங்கள் பாபத்தை நிறுத்தி நன்மையைப் பயிலவேண்டுமே, அல்லவெனில், மன்னிப்புக் கிடையாதே, பாபநிவிர்த்தி வியாபாரிகளுடைய கபட வசனங்களுக்குச் செவிகொடாதிருக்கப்பாருங்கள், அற்பமான பணத்தைக் கொடுத்து அதற்குப் பதிலாய் நீங்கள் பத்திரம் வாங்குவதைப் பார்க்கிலும் அதிகமுத்தமமான முயற்சியுண்டே என்பதாம்.

இவர்கள் மிகவுங் கெடிமண்டித் தெற்சல் இடத்துக்குத் திரும்பி, ஐயா, அகஸ்தின் வருணத்து முனிவரில் ஒருவன் உமது பாபவியாபாரத்தைக் குறித்து நிந்தனை பேசினன் என்ற உடன், அவன் மகா உக்ரங்கொண்டு பிரசங்கமேடையில் உற்சாகத்துடனே நிந்தையான வசனங்களையுஞ் சாபங்களையுங் கூறி இன்னுஞ் சனங்களை அச்சுறுத்தும்பொருட்டு பெருவீதியிற் பலகாலும் பந்தங் கொழுத்துவித்து, தான் செய்கின்ற பரிசுத்தமான பாபவியாபாரமுயற்சிக்கு எதிரிடைபண்ணுகின்ற சமயபேதிகளனைவரையுந் தகனிப்பதற்குப் பாப்புவுடைய அதிகாரம்பெற்றேனெனக் கூறினன்.

லூத்தர் தெய்வீக சத்தியத்துக்கு அமைந்து மனிதர்மேல் நேசங்கொண்டதினுற் பிரசங்கமேடையிலேறி உற்சாக தைரியமாய்ப் பாபவியாபாரத்தைக் குறித்துக் கண்டிப்பாயும் இழிவாயும் பிரசங்கித்தார். இப்பிரசங்கம் அச்சிற்பதிக்கப்பட்டபின் வாசித்த யாவருடைய மனதிலும் ஆழமாய்ப் பதிந்தது.

The dealers in indulgences passed through the country in a gay carriage, escorted by three horsemen, in great state, and spending money freely. When the procession approached a town, a messenger waited on the magistrate: "The grace of God, and of the Holy Father, is at your gates!" said the envoy. Instantly every thing was in motion in the place. The clergy, the priests, the nuns, the council, the school-masters, the traders, with their flags,—men and women, young and old, went forth to meet the merchants, with lighted tapers in their hands, advancing to the sound of music, and of all the bells of the place; "so that," says an historian, "they could not have given a grandeur welcome to God himself."

To draw the attention of the spectators in these sales, Tetzel bore a great red cross, and played a most prominent part. His port was lofty, his voice sonorous, and he seemed yet in the prime of his strength, though he was past his sixty-third year.

The first time Luther heard of Tetzel was, as far as we are informed, in the year 1516, at Grimma. Luther was indignant, and exclaimed, "God willing, I will make a hole in his drum."

Tetzel, in his return from Berlin, took up his abode at Juterboch. Staupitz had repeatedly called the attention of the Elector Frederic to his disgraceful proceedings. The princes of Saxony had forbidden him to enter their provinces, but he drew as near as he could to Saxony.

Luther was still at this time full of respect for the Church and for the Pope, but, at the same time, his heart was ready to take fire for what he thought the truth, and against what, in his judgment, was error.

One day he was in the confessional in Wittemberg. Several residents of that town presented themselves; they confessed themselves guilty of great irregularities. He reproved, rebuked, and instructed them, but what was his astonishment, when they replied that they did not intend to abandon their sins! Shocked at this, he declared, that if they would not he could not absolve them. Then these poor creatures appealed to their letters of indulgences; but Luther replied that he had nothing to do with their paper; and he added, "If you do not turn from the evil of your way, you will all perish." They renewed their application; but, "they must cease," he said, "to do evil, and learn to do well, or otherwise no absolution. "Have a care," added he, "How you give ear to the indulgences; you have something better to do than to buy licences which they offer you for paltry pence."

Much alarmed, these Wittembergers returned to Tetzel, and told him that an Augustine monk treated his indulgences with contempt. Tetzel, at this, was full of anger; he held forth in the pulpit, used insulting expressions and curses, and, to strike the people with the more terror, he had a fire lighted several times in the grand square, and declared that he was ordered by the Pope to burn the heretics who should dare to oppose his most holy indulgences.

Luther, called on alike by obedience to the truth of God and by love to man, ascended the pulpit, and preached faithfully and strongly against indulgences, in bold and energetic language. This sermon was printed; and it made a deep impression on all who read it.

A THIEF SAVED.

A Caffre, a fine, tall, athletic young man, addicted to all the debasing and demoralizing customs of his nation, one night resolved to go into the colony for the purpose of stealing a horse, which is a common practice with them. He immediately left home, came into the colony, and watched for an opportunity of accomplishing his purpose, which soon presented itself. He found two horses grazing in a sheltered situation near a bush, and he instantly seized one of them and made off with it as fast as he could. Elated with his success, and rejoicing in the prospect of securing his prize without being detected, he proceeded to Caffreland, when all at once the thought struck him, "*Thou shalt not steal.*" He could go no farther. He immediately drew up the horse and said to himself, "What is this? I have frequently heard these words before in the church, but I never felt as I do now. This must be the word of God." He dismounted and held the bridle in his hand, hesitating whether to go forward with the horse or to return back with it, and restore it to its owner. In this position he continued for upward of an hour. At last he resolved to take the horse back again, which he accordingly did, and returned home a true penitent determined to serve God. When he reached his dwelling, he could not rest; sleep had departed from him; the arrows of conviction struck fast in his conscience, and he could not shake them off. The next day he took an ox out of his *Kraal*, or cattle place, and went to the nearest village to sell it, in order that he might buy European clothing with the money and attend the house of God like a Christian. When he returned with his clothes, he went to the minister's house, told him all that had taken place, and requested to be admitted on trial as a church member. The minister, cheered with this statement, gladly received him; and after keeping him on trial the appointed time, and finding him consistent in his conduct, a short time ago baptized him; and he is now a full member of the Christian church, and adorning his Christian profession.

MR. CHALMERS.

கள்ளனொருவன் இரட்சிக்கப்பட்டதைக்காட்டியது.

தன்சாதியாருக்குள் நடபடியாயிருந்த இழிவுந் துன்மார்க்கமுமான பழக்கமனைத்திலும் விருப்புடன்பயின்ற புயபலபராக்கிரமும்பரமுஞ் சிறப்புமுள்ள ஓர்வாலிபனை காப்பிரி தன் சாதிவழக்கத்தின்படி ஒருநாள் இரவு இங்கிலீஸ் குடிகளின் எல்லைக்குட்போய் ஓர்குதிரையைத்திருட எண்ணிச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபொழுது, ஓர்முட்செடிக்குச் சமீபமாய் ஒதுக்கான இடத்தில் இரண்டுகுதிரைகள் மேய்ந்துகொண்டு நின்றதைக்கண்டு உடனே அவைகளில் ஒன்றைப்பிடித்து ஏறிக்கொண்டு கூடியஅளவுகெதியாய்ச் சென்றான். தன்நோக்கம் அனுகூலமானதால் மனம்பூரித்து, தன்வசத்தில் அகப்பட்ட குதிரையைப் பறிகொடாமல் என்றைக்கும் வைத்துக்கொள்வதற்கு வாய்ப்பாயிற்றென்பதாய் அக்களிப்புக்கொண்டு காப்பிரிதேயத்துக்குச் சமீபமாய் வருகையில் "களவுசெய்யாதிருப்பாயாக" என்ற நினைவு சடுதியாய் அவன்மனதில் வந்தது. உடனே அவன் விறைத்து அப்பாற்செல்வதற்குச் சக்தியின்றிக் குதிரையை நிறுத்தித் தனக்குள்ளேபேசின வகையாவது "இதென்ன? இவ்வார்த்தையை நான் முன்னும்பலமுறையாய்த் தேவாலயத்திற் கேள்விப்பட்டும் இப்படி உணரவில்லையே, இது கடவுளின் வார்த்தையாயிருக்கவேணும் என்பதே. பின்பு சடுதியிலே குதிரையைவிட்டு இறங்கி வீட்டுக்குப்போவேனே, அல்லது திரும்பி இக்குதிரையைக் கொண்டுபோய் உடையவனிடம் ஒப்புவிப்பேனே என்பதாய் இருநினைவால் மலைத்து ஒருமணித்தியாலம் போலநின்றபின், திரும்பிக் குதிரையைக்கொண்டுபோய் உடையவனிடமாய் ஒப்புவித்துத் தான் செய்த குற்றத்தினிமித்தம் பிரலாபித்துத் தேவனுக்கமைந்து ஏவல்செய்வதே உத்தமமென்றெண்ணி வீட்டுக்குப்போனான். போய்ச்சேர்ந்தபின்னும் அவனுக்கு ஆறுதலாவது நித்திரையாவது கட்டோடேயில்லை பாவஉணர்ச்சியாகிய அஸ்திரங்கள் அவன்மனதிற் பெலமாய்ப் புதைந்ததினால் அவைகளைக்கழற்றியெறிய அவனாலாகவில்லை. மறுநாள் தன் மந்தையினின்ற எருதுகளில் ஒன்றை அயற்கிராமத்திற் கொண்டுபோய் விற்று அதன் கிரயத்திற்குத் துரைமக்களுக்குரிய ஒருசோடு உடுப்புவாங்கி அவ்விடத்திலுள்ள குருவினுடைய வீட்டுக்குப் போய்த் தனது சமாசாரங்களை அவருக்கு அறிவித்தபின் ஐயா, எனதுநடையைச் சிலகாலமாய்ப் பரிட்சை பார்த்து என்னையும் உமது சபையிற் சேர்க்கவேணுமென்றான். அவனுரைத்த வரலாற்றைக் குருவானவர்கேட்டுச் சந்தோஷித்து அவனுடைய வேண்டுதலுக்கு உடன்பட்டார். இவ்விதமாய் அவனைச் சிலகாலமாய்ப் பரிசோதித்தபின் அவனுடைய செப்பமான சீரைக்கண்டு ஞானஸ்நானங் கொடுத்தார். அவன் இப்பொழுது கிறிஸ்தவனுக்குரிய மாண்பானலட்சணங்களிற் குறைவின்றிச் சபையிற் பூரணசற்குணமுள்ள ஒருவனாயிருக்கிறான்.

ABSURDITIES OF ASTROLOGY.

Astrology is the art of divining future events by means of planetary and stellary positions, aspects, &c. This art was in great reputation among the ancients, particularly the Chaldeans, Egyptians, Greeks, Romans, &c. When these nations became extinct, it was also consigned to the oblivion it merited. But in India the case is otherwise. Through all the vicissitudes of time and the revolutions of fortunes, it has continued to sway its sceptre with undiminished glory over millions of immortal beings. To the vulgar eye which views this science at a distance, it appears an incarnation of wisdom, and its decisions are taken for the oracles of the deity. Approach this dreaded majesty, and you grasp only a *phantom*. It is a *dream in the night*, a *castle in the air*. This art had its origin in the whimsically fertile brains of those deceiving men, who, for worldly aggrandizements, or for the execution of their ambitious projects, palmed it off upon the credulity of the ignorant; *ignorant* I say, as otherwise it would have been chased away to its original nothingness. In order to place the propriety of my remarks in a better light as well as to show the nature and absurdity of the system, I shall here give a succinct account of the *method of divination*.

When a man consults a diviner,

1. Let him (the diviner) consider himself as seated on the centre of a circle which extends indefinitely on all sides. Divide this circle into twelve equal parts, and call the eastern division *Taurus*, the next to the south of it *Gemini, &c.* giving to each in succession, the corresponding name in the order of the signs of the Zodiac. The division on which the enquiring man stands is called the sign of *Aruda*; hence the abovementioned circle also is called the *circle of Aruda*.

2. To determine the *Cavippu* or *canopying sign*.

Count the number of signs intervening between the rising sign and that of Aruda. Then, beginning from the sun's Vithi, count as many signs as there are units in the number found, and the last sign will be the canopying sign.

Observe (1) that the arc of the horizon, comprehended between the sun's northern and southern risings is divided into three equal parts called the *sun's Vithi*, the northern-most division being called the *Mēsha Vithi*; the intermediate the *Rishapa Vithi*, and the souhernmost the *Mithuna Vithi*.

2. The sign in the eastern horizon is said to be rising (Udaya) while the one in the western is setting (Pâdu). The fourth from the rising sign in the order of the signs is in the nadir (Nirkīl) and the tenth in the zenith (Ucham.)

3. To determine the *aspects* of the signs and planets.

The sign or planet that is rising has a *full* or *complete* aspect to the 7th from it,—a *three quarter* aspect to the 4th and 10th,—and a *half* aspect to the 5th and 9th,—and a *quarter* aspect to the 11th and 3d.

4. The *inauspicious* planets are the Sun, Mars, Saturn, Râku, Kēthu, the Moon in the dark half, and Mercury while occupying the same sign with the sun; the rest are *auspicious* ones.

5. The Moon and Jupiter look at the face *horizontally*; the Sun looks *up*; Mars looks *askance*; Mercury and Venus have a *downcast* look; and Râku and Kēthu look with *one* eye.

6. The sun sits facing the *east*; Venus *southeast*; Mars *south*; Raku *southwest*; Saturn *west*; the moon *northwest*; Mercury *north*; and Jupiter *northeast*.

7. Venus, the Moon, and Râku are *females*; the Sun, Mars, and Jupiter are *males*; and Kēthu, Mercury and Saturn are *hermophrodites*.

8. The Sun and Moon belong to *Kshattriya* caste; the Moon and Jupiter, to the *Brahminical*; Mercury, to the *Veisya*; Venus, to the *Vellala*; and Saturn and Râku are of *low* caste.

9. The Sun is a *square*; the Moon, a *circle*; Mars, an *udukku*; Mercury, a *triangle*; Jupiter, an *ellipse*; Venus, an *octagon*; Saturn, a *curve line*; and Râku, a *straight line*.

10. Mars's age is 16; Venus's, 7, Mercury's, 20; Jupiter's, 30; the Moon's, 70; the Sun's, 50; and Raku and Saturn's, 100.

11. Venus has a scar or mark on the *face*; Mars, on the *back*; Jupiter, on the *shoulder*; Mercury, below the *arms*; the Moon, on the *head*; the Sun, on the *waist*; Saturn, on the *thighs*; and Râku, on the *legs*.

In a similar manner the signs of the zodiac are also disposed of. Good or evil is then divined from the aspects of the planets in the Aruda, Cavippu, Udaya, and Kēndrams, as well as from the above enumerated particulars of each planet.*

Now, see the profundity of this mystic art! It is as ridiculous as it is absurd that the sublime philosophy of the heavens (Astronomy) is thus degraded to such base purposes. We might as well believe the story of Mohammet's breaking a part of the moon in order to light up his camp in a dark night as to give credit to this fabrication of lies. How can a man in his senses believe that the planets (some of which are several thousand times greater than the huge globe we tread upon,) assume the figures of men, beasts, birds, &c. in order to influence human affairs? We know from science that planets are material bodies subject to the law of gravitation, changes of seasons, &c. just in the same manner as the earth is. It is even ascertained by means of the Telescope that the surface of the moon which is the nearest of the heavenly bodies is diversified with mountains and valleys, rocks and plains of various sizes and descriptions, and that on the surface of the other planets also, there are indications which may lead to similar discoveries. Now, can *unintelligent* matter govern the *intelligent* universe? If the earth with which we are in constant contact has no influence in the regulation of human affairs, why should we suppose that the planets which are thousands of miles distant from us transmit their influence through the immensity of space; much less of the fixed stars.

On the other hand supposing for argument's sake that the planets somehow or other exert a mysterious influence on the affairs of men, it evinces a want of consistency in their own principles on the part of the original framers of the system, as well as their utter ignorance of the number and disposition of the planetary orbs, that more than three-fourths of the number have been omitted in the calculation of their pretended influences. For, it is a fact incontestably proved by ocular demonstation that beside all the planets ever known to the Hindus, there are no less than twenty-two planetary bodies belonging to the solar system; viz. Ceres, Pallas, Juno, Vesta, Herschell, the four satellites of Jupiter, seven of Saturn, and six of Herschell. Now if there be any influence in planets, certainly it must be predicated of these also: and before ascertaining the particular influences of *these*, what Astrologer can pretend to give us the true planetary results of the year, without shamefully subjecting himself to the redicule of others.

But if we turn our thoughts to the innumerable hosts of stars which deck the nocturnal canopy of the heavens, and instead of looking upon them as no more than mere sparks, consider, as we are evidently authorized by science to do, that they are immense globes no way inferior to our sun, either in size or in splendor, and probably the centres of innumerable worlds which revolve round them,—we are irresistibly led to the conclusion, that all the results of astrological calculations whether given in Panchangam, Horoscope or Divination, must of necessity be erroneous, until the particular influences of the myriads of suns with their attendant planets and satellites be fully and clearly determined. What is a grain of sand to the earth? And yet the latter is not so great compared with the former as the whole influence of the seven planets known to the Hindus is less than that of the universe. Take now into consideration the grasp of mind requisite to take into view a survey of the whole universe and the *mighty power of judgment* which is necessary to see through the complexities whether the combined result of all these suns, planets, and satellites is good or bad. In the face of such facts, who would hesitate to say, that every astrologer is a blind leader of the blind! What then is the foundation upon which this grand system is based? Upon a nonentity; for pure falsehood is pure nonentity. Why does it pretend to divine origin? As in all those grand errors which have held in subjection the faith of nations as well as individuals,—it is engendered in the fact that if the system should appear in its own true shape and native deformity, it would be so black and horrid that no one would look upon it but with dread. To attribute to that Being whose wisdom is seen in all his works, this *jargon* of lies—a thing which would be folly even in the sons of men, is blasphemy indeed. Let us now appeal to the experience and observation of those who are dupes of the system, and inquire whether the results given by astrological calculations agree with what actually takes place,—or whether the coincidences and failures are such as we see in the divination of children for play as to the number of nuts in their play-mate's hands being odd or even. If the profound calculations of astrologers are no better than the guesses of your children, why do you incur so much expence for their sustenance? But if you plead the custom of your fore-fathers as a sufficient reason for your thoughtless reception and blind veneration of the system, remember that it is as *irrational* as the foolish conduct of those sheep which blindly following the steps of their leader perished in the river.

Listen, therefore, to the following injunction of the Bible. "There shall not be found among you any one that maketh his son or his daughter to pass through the fire or that useth divination or an observer of times or an enchanter, or a witch, or a charmer, or a consulter with familiar spirits or a wizard or a necromancer."—Deut. xviii 10, 11.

The translaton of this article will be given in our next.

*For a full understanding of the subject, the reader is referred to consult *Sinentra Mali, Graha Sintamani, and other astrological works in Tamil.*

நாலடியார்.

அறன்வலியுறுத்தல்—*The source of the power of virtue*

அகத்தாரேவாழ்வாரோன்றண்ணாந்துநோக்கிப்
புகத்தாம்பெறுஅர் புறங்கடைபற்றி
மிகத்தாம்வருந்தியிருப்பரோமேலைத்
தவத்தாற்றவஞ்செய்யாதார் க.

பதம்	உரை
மேலை	முற்பிறப்பில்
தவத்தால்	நல்லொழுக்கத்தால்
தவம்	நற்றவம்
செய்யாதார்	செய்யாதவர்கள்
அகத்தாரே	இல்லறத்தாரே
வாழ்வார்	வாழ்பவர்கள்
என்று	என்று
அண்ணாந்து	மேலேநிமிர்ந்து
நோக்கி	பார்த்து
புக	வீட்டுட்பிரவேசிக்க
தாம்	தாங்கள்
பெறுஅர்	பெறுதவர்களாய்
புறங்கடை	தெருக்கதவை
பற்றி	பிடித்து
மிக	மிக்வும்
தாம்	
வருந்தி	வருத்தமடைந்து
இருப்பர்	இருப்பார்கள், எ—று.

தாம், எ-து சாரியை—ஏகாமசைநிலை.

MORNING STAR.

Jaffna, 28th May, 1846

RELIGIOUS PARTIES IN GERMANY.

The *Constitutionnel* gives the following sketch of the different religious sects which now divide Germany:

"Originally, the religious movement which now agitates Germany had nothing in common with politics. It would be an equally bold hypothesis to maintain that the religious awakening of each Church is the offspring of the plots or conspiracies of Radicalism. It is not that at the present moment the political dissidents do not seek to make common cause with the religions, in order to avail themselves of the opposition of these latter; but in principle the religious movement was altogether foreign to political opinions.

"It is the encroachments of *ultramontanism* that have produced the "Catholic dissidents" and it is from '*Rationalism*'—sanctioned for half a century by a great part of the Protestant Clergy, and badly resisted by the orthodox —that the sect of 'the Friends of Light' (*Licht-Freunde*) has sprung forth. Ultramontane ideas no longer go down in Germany. The partial success they have obtained here and there since the peace of 1815 has been by no means decisive, and when it was recently wished to strike great blows by making use of ultramontane means to revise the faith, the only real effect that those means produced was, on the one hand, the continuation of religious indifference, and, on the other, astonishment, then reflection, and finally opposition and heresy. This schism, or, if you will, this new heresy, is not the work of a single man.

"When Ronge, whom chance more than any other circumstance threw into the arena, published his famous letter to the bishop of Treves, he hardly thought to become the leader or the standard-bearer of a new sect, and a few months sufficed to rally round his cause from 60.000 to 70.000 malcontents from all parts of Germany. † A Synod is suddenly assembled at Leipsic, where the delegates of the Catholic dissidents decree a quasi-Protestant confession. The dissidents reject the enforced celebacy of the priesthood, the auricular confession, the idolatrous adoration of the Virgin Mary, and the authority of the Pope (or Bishop of Rome;) they only admit the sacraments adopted by the Protestant Church; they have retained, besides, the Divine service of the Romish Church, but the mass is celebrated in the German or vernacular tongue.

"Amongst the sectaries of 'neo-Catholicism' there are no doubt to be found a great number of intelligent and very estimable persons, and even some of literary celebrity, but hitherto the movement has had no influence as far as the higher classes and the public functionaries are concerned. In those states of Germany where the two confessions are in presence of one another, the 'neo-Catholics' are not exposed to positive persecutions, but the Governments refuse to recognize them as a religious community; and this keeps the public functionaries on their guard, fearful from selfish motives, of losing a certain livelihood by going over to the dissidents. Another circumstance which has prevented the higher classes from pronouncing in favour of the new creed, is the fact that the Reformers at once came to a rupture without recall with the Romish religion, and instead of protesting against real or fictitious abuses, have broken all the links which bound them to the faith of their fathers, and created a new religion established upon what the German Protestant theologians call 'vulgar rationalism'; for, it is said in the confession of the 'neo-Catholics' that the Holy Scripture, the unique basis of faith, may be interpreted by every one of the members of the Communion according to the degree of his reason. The step was immense; all accommodation with the Romish Church became impossible, the new confession went further in the liberty of conscience than even that of the Protestants.

"The most influential men of the Church of Rome, and at the same time at the head of the age, whilst they dreaded the encroachments of ultramontanism, had expected other and more moderate measures from the dissidents; but when the famous letter of Ronge resulted in the ultra-Protestant confession of Leipsic, the enlightened and moderate, but faithful portion of the Papists forgot the dangers of ultra-montanism to join against those who had broken so openly with the ancient faith.

"Still, it cannot be denied, that the great and glorious cry of religious emancipation and the reform of the Romish Church, has found an immense echo in Germany, and produced an impression which (in that country less than elsewhere) will not be so soon obliterated. Ronge, Creski, Dorviat, and Kerbler have been received with acclamations of enthusiasm in the towns of mixed population. Even the arbitrary attempt to repress the reform in Austria and Bavaria has not prevented some 'stray sheep' of the Rhenish provinces from assisting at the service of the new Church on the frontier of another country.

"Neither can it be denied that the reforming preachers bear the impress of an ardent religious spirit, that they recall to us the primitive ages of Christianity, or that they have contributed to awaken many from the religious indifference in which they slumbered for so many years.

"It was in every sense of the term a religious awakening, and no one can refuse to admit that Ronge is happily inspired with the truth of the Gospel, penetrated by a purely Christian religion; that he is to be admired for his indefatigable zeal, his courage, and for a modesty and self-denial worthy of the vocation which he contends that he has received. Even his very enemies cannot refuse him their esteem, apart from the heresy of which they accuse him, and ridicule has hitherto had no effect upon him. Ronge is thirty-four years of age, and his companions are still younger. Dorviat is twenty-two, and is less circumspect in his eloquence, whilst his sermons are tinctured with less Christianity, and rather too much imbued with political feeling.

"It is to be regretted that Ronge has been followed and preceded by denunciations and triumphal ovations which, spontaneous and uncalled for on the part of the people, have given umbrage to some of the more antiquated and anile Governments of Germany, and so provoked repressive, if not persecutive, measures. It was only, then, when these Governments did all in their power to prevent the propagation of the new doctrines, that the dissidents appeared to accept the support of the political opposition."

† There are now 100.000 "neo-Catholics," and 60 Popish priests have renounced the errors of Romanism.

LETTER FROM THE MISSIONARIES IN SIAM.

DECAY OF BOODHISM—SINGULAR PROPOSITION.

The king of Siam, as you have read in a late No. of the *Morning Star*, despatched one of his ships to Ceylon, about the close of the last year, to carry back some Ceylonese Boodhists whom he had invited to Siam,some two or three years before, and also to send a fresh ecclesiastical embassy to that island,—regarded by all Boodhists as very sacred,—to make further religious researches in the primitive nursery of their faith. That embassy fulfilled its mission, and returned to Siam on the 18th of June, 1845, bringing a letter to his Majesty, through a son of the Praklang, from a high priest of Boodh in Ceylon, written in English, and stating in substance, that the religion of Boodh had become almost extinct in Ceylon, chiefly through the influence of the Christian religion, and the schools and seminaries of the missionaries and English residents in that part of the world; that great numbers of young men, after receiving an English education, were promoted by government to places of trust and of power; and that if some aid from abroad could not be obtained to prop up crumbling Boodhism in that island, it must soon become entirely extinct. The writer expressed much pain at the thought, that the very birth-place of his religion should not have some permanent witnesses of it, and requested that his Majesty, in his pious zeal for Boodhism, would send him some funds, with which he might build a wat, and support priests and disciples permanently in honor of his god. He suggested that this would be a noble work for a great King, and one that would confer upon him the highest honors of Boodhism.

Such is the spirit of this extraordinary letter. One would naturally suppose that such a communication from the fountain head of Boodhism, written and despatched under such circumstances, would produce a decided effect of some kind, on Boodhism in Siam. What that effect has been, or will eventually prove to be, it is not in our power to say. We cannot but hope and pray that it will tend to dishearten the King in his Boodhistical devotion,—which is very great, and for which he sacrifices his all,—and lead him to investigate and seek after, and patronize the Christian religion. While, by the word of God and abundant past experience, we know that we must not put our trust in princes, yet we may hope and pray that the Lord will, in some way, influence the mind of our King to withdraw his confidence from his false god, and place it in the only living and true God. Let such a change be effected, and who can tell how wide it will open all the gates of this land for the King of glory to enter in!

Some eight or ten days after the return of the embassy mentioned above, Chowfah-yai,—a high priest and the leader of the liberal party in the priesthood, to whose wat, it is believed, the different members of that embassy chiefly belonged,—sent a messenger to our mission, proposing that he would fit up gratuitously a preaching and tract distributing house near his own wat, on an eligible site, for one of our number to occupy for these purposes, provided we would give his Excellency and some of his pupils occasional lessons in the English language; and that, if the proposition was agreeable to us, the house should be ready in a few days. While the message was addressed to the mission collectively, it also signified that the Prince would be particularly pleased to have Mr. Caswell go and occupy the premises. Mr. Caswell has regarded it as probably the will of the Lord that he would accept the invitation, improve the field thus opened for preaching the gospel, and make an effort to lay the foundation for a permanent English class in that wat, which, under God, may grow into a very important Christian seminary. This royal priest is a man of great influence, as a teacher of science and leader in religion. How much he has been influenced by the letter from Ceylon, it is impossible for us to say. But it would seem not unlikely that it may have had some influence upon him. Would to God that it might lead him to despise his false religion, and embrace the blessed gospel in its stead!

SEED SOWN—NEW PANIC.

Although our weak faith prevents us from taking many cheering views of the present direct and indirect results of our labors, yet we sometimes have the comforting thought, that a great preparatory work is, nevertheless, going forward, concealed from us, but all open to, and protected and sustained by, our all-wise and almighty Lord. We know, and all our unbelief cannot gainsay it, that the knowledge of Jesus Christ is continually spreading abroad among the inhabitants of this kingdom of darkness, and is sinking deeper and deeper into the minds of many.

But the people are almost constantly suffering from some panic, originating among themselves or elsewhere, from wars or rumors of wars, which, no doubt, operate, as a great obstacle to the progress of the gospel among them. About eight days since, a son of the Praklang, being on government business in a Siamese province at the south west adjacent to Penang, sent a written message to his father, stating that the English were collecting a fleet of many sail at Penang, with instructions to rendezvous at a certain island, south of the Gulf of Siam, having further sealed instructions which they are not permitted to open, until the fleet shall have reached that island: and that it is rumored that they will attack either Siam or China.

The effect of this letter was to stir up a great panic, as suddenly as a storm of wind rises and bursts upon us. Many of the princes and other officers of government were despatched forthwith to Paenam, and thousands of soldiers, as it is said, were urged down the river, the same night, to protect their fort at that place, and tighten their big chain, which they have stretched across the river, a mile or more above its mouth. Some of our printers and family servants have been taken away from us suddenly for this apprehended war, and our assistant physician, an Indo-Portuguese, has been obliged to go as an artillery-man for the same purpose.

To what this will grow, we cannot safely predict. How much of truth there is in the rumor we know not But we are not at all inclined to think that the English have any designs whatever upon Siam. It would seem, from all that we can learn, that they have no other than friendly regards towards this nation; so much so, indeed, as nobly to overlook the petty violations of their treaty on the part of the Siamese. But the King of Siam will not allow his jealousy of the English to cease, however much evidence he may have that they are determined to be at peace with him.

(For the Morning Star.)

The arrival of the Roman Catholic Bishop of Jaffna.—The Very Rev. Oratio Bettacchini, Bishop of Torona and Co-adjutor of the Vicar Apostolic of Ceylon, arrived at Jaffna on Monday the 4th inst. and was received by the people with every demonstration of exulting joy as their long expected blessing. His Lordship's arrival constitutes another peculiar source of rejoicing to all who are sincerely interested in the cause of religion; for it seems the dawn of truth has just commenced to shed forth her soul-enlivening rays among the Roman Catholics of this Province; and the first steps the Reverend Gentleman has taken towards disseminating the truths of Christianity are by distributing Bibles, Testaments, and other religious books among the people. It is also his Lordship's intention to establish a reading-room in connexion with the school he means to open, and meditates bringing about a good amount of reformation in the form of worship, now practised in the Province; and we are glad to notice that the form he intends establishing, is quite a different one to that which was authorized by the "Goa Fathers" and in this respect the Roman Catholic religion in its pure form and the proper sense of the word is to be introduced into Jaffna just this year, so that the religion which had hitherto obtained in the province must be styled "*Goaism*" rather than "*Romanism*" Owing to these reasons the Catholic missionaries of the Goa mission do not seem to have a good liking to the Bishop, and manifest, in general, a highly discontented spirit. They are, it is said, even trying to circulate, among the people in their respective Missions, a story that this Bishop is not an individual belonging to the Roman Catholic communion, but a Protestant missionary has come under the assumed appearance of a Roman Catholic minister to convert the natives more easily from their faith.

Whatever be the endeavours of this selfish and superstitious set of people to turn away the affections of the people from their Bishop, it is our hope and prayer that he will go on steadily in all his intended improvements, and try to be a blessing to our country by contributing to hasten the fulfilment of the words of our Lord "*There shall be one fold under one shepherd.*"

A well wisher to Jaffna.

(For the Star.)

CHOLERA IN JAFFNA.—This terrific disease which has caused us so much anxiety for some months past, and of which I came very near being a victim, has had a very happy issue. It has pleased the Lord to deliver us from our distress, and to lift upon us the light of his countenance. The trial, through which he thought proper to make us pass, though severe, contributed to disclose to heathens the absurdity of worshipping their idols, and of strengthening Christians in their piety.

After the cholera had ceased in this neighborhood, all hoped it would not return; but the Lord determined otherwise; for *four* or *five* cases of cholera the last week occurred at Oodooville, among the families of whom many died of the same a few months since, and *three* or *four* other cases in the town of Jaffna.—W. H. W.

CASUALITY IN JAFFNA.—We are extremely sorry to hear, that on Saturday the 25th inst. a native soldier of the Ceylon Rifle Regiment, while ascending the flag-staff and hoisting up the flag for the celebration of the anniversary of her Majesty's birth-day, the pole having broken, he fell down to the ground and was severely wounded, so much so that every body supposed that he was instantaneously killed, as the ground beneath is very hard; but a merciful Providence determined otherwise, though his recovery is still doubtful.

Ceylon Students at the Medical College, Calcutta.—We omitted in our previous notice to mention that a silver medal for proficiency in Chemistry had been gained by Mr. COVINDON, a Ceylon student whom we find highly spoken in every point of view. The report says:—

"But we should not do justice, if we neglected to call particular attention to Mr. Covindon as being in every respect zealous, diligent, attentive and well-conducted." Mr. Markus, in addition to the case of instruments, presented by Mr. Cameron, gained the silver medal of the Ceylon Government for general proficiency, and we find him described as "a Student who to general good conduct, has united unremitting attention to his duties, and distinguished attainments."—*Colombo Observer.*

Education in India.—The number of scholars in the educational institution of the East India Company is about 8281; of these 6035 are Hindus; 1683 Mohammedans; 248 Christians. Five eighths of the whole number learn English; 426 Sanscrit; 572 Arabic; and 801 Persian. The Medical school sends out, it is said, accomplished practitioners.

Calcutta.—The *Hakaru* announces the formation of a new society among the natives, the object of which is to defend Hinduism against the attacks of the *Bramha Shabha* or Vedantist party. The meetings of the society are to be held at the house of the Late Babu Lakhinarayan Muketji. The first meeting was held a few days ago. A portion of the *Bhagavat* was read, music and singing followed. This society publishes a paper entitled *Nitya Dharma Anuranjika.*

The so-called Vedantists have for some weeks past, been preaching in the streets of Calcutta. The burden of their preaching is low infidel objections against Christianity and Missions. Is this all that Vedantism can do for the people? To give them, instead of the Bible, Paine and Carlile as guides in religion? Alas for the people if this is all that a reformed and enlightened Hinduism can do for them. Blind leaders of the blind both will fall into the ditch.—*Cal. Christian Observer*

Medical Students.—The *Poornuchundrodoy*, a native paper, says—"To our unspeakable joy, we now find that of the three medical students who have gone to England to complete their education, one has received a prize for his superior attainments." The honours which this student has earned in the medical schools of London reflect honour on Bengal, and his fellow-countrymen have just reason to be proud of his triumphs. But how will he be received when he returns among them, after having raised the character of India in Europe? Will he be not considered an outcast; will he not be expelled from society? Will not the Dhurmu Subha, that conclave of orthodoxy meet and declare any man unfit for the intercourse of society who shall associate with him, as they did, when Dwarknath returned to India, loaded with the honours he had received from the crowned heads of Europe?—*Friend of India.*

Rail Scheme.—*Friday, April*, 24.—The papers of this morning announce another Rail Scheme from Allahabad to Delhi, a distance of 400 miles, for which a capital of 4 millions is to be raised; that is, at the rate of £10.000, or a lac of rupees per mile.—*ibd.*

Munificent Bequests.-By the will of the late Rev. Henry Campbell, of Conley, near Uxbridge, the following charities will, upon the demise of his widow, become entitled to an equal participation of the sum of £15.000. viz:—The hospital for the consumption and diseases of the chest, the Church Missionary Society, the British and Foreign Bible Society, the Society for the conversion of the Jews, the London Missionary Society, the Religious Tract Society, and the Society for the suppression of cruelty to animals.-*Ibid.*

Bequest of a Jew.—Solomon Heine, who died recently at Hamburgh, Germany, left nearly $700,000 for charitable and benevolent purposes.

Spain.—Another revolution of a most serious character has taken place in Spain. The Ministry of Marquis of Miraflores, as we stated in our last issue, is at an end, but the closing scene of its existence was one, rarely witnessed in a constitutional assembly. The Ministry were called upon to explain their position to the Chamber, and M. de Miraflores assured the House that the Cabinet possessed the confidence of the queen. In the stormy discussion which took place on this occasion, the conduct of the President of the Chamber was censured by M. Pezuela, and the President instantly ordered him to be arrested. While this scene was going on, Gen. Narvaez was arranging his own schemes, and on the next day, it was announced that he was again in power and actively engaged in forming a new Ministry! This sudden change was accompanied by a rumour of some violent attempts to alter the constitution, which Gen. Narvaez is said to have long contemplated. The details of this attempt have reached Paris by telegraphic despatch. It appears that Narvaez, on resuming office, submitted an address to the queen, signed by all his Cabinet, calling upon her majesty to suspend the Cortes and the liberty of the press. *Two* royal decrees followed in full compliance with the recommendation. The first suspend the Cortes; the second directs that for certain offences, namely, the publication of that which may be deemed seditious matter, the offending journal be suspended, and for a repetition or aggravated offence, such journal be definitely suspended—in other words, suppressed. Both the Senate and Chamber of Deputies met, but immediately adjourned on receiving communications from the new President of the Council (Narvaez) suspending their sitting by the queen's command. Every body expected that the Cortes would be forthwith dissolved.

*He is a native of Wannarponnay, Jaffna. We believe he received his education mostly in the Wesleyan Mission School at Jaffna, under the Superintendance of the Rev. Mr Percival.—*Ed. M. Star.*

Funeral of the Queen of Gipsies.—At Wincanton, a remarkable funeral took place. It was that of Dove Burton, commonly called the "Queen of the Gipsies." The deceased, who was ninety-five years of age, with her aged husband, (the "King") was admitted into the Wincanton Union House some time since, being unable any longer to tramp the country, and she died there and was followed to the grave by her aged partner and some of the gipsy tribe, very respectably dressed, and who appeared to feel deeply their loss. They paid all expenses attending the funeral.-*Friend of India.*

Sandwich Islands.—The following account of the trade at the Sandwich Islands will be read with interest

Trade is very brisk at the islands It is not so much a domestic trade, created by the wants of the islanders themselves, as it is a foreign trade created by the exchange of commodities between Oregon, South America, the India islands and China, for which the islands, owing to their central position, are the most accessible mart. The merchants of Honolulu are only *beginning* to reap the rich rewards of their industry and enterprise. Among the great variety of productions and commodities on sale in their warehouses, are the following received by vessels direct from China:—Dinner sets and China ware, grass cloth, bamboo chair, teas of all kinds, sugar-candy, superior sweatmeats in great variety, silk goods, fancy boxes, and every variety of fancy goods. Vessels from Manilla bring in coffee, Manilla cordage, plain and fancy coloured silks, feather fans, Chinese fireworks, painted lanterns, drugs, cheroots, shoes, mattings, straw hats, &c. The Columbia river packets bring in from Oregon, singles, timber, flour, navy and pilot bread, beef, pork, salmon, soap, butter, corn meal, rye, and all the productions of a rich agricultural country. English and American ships convey to the islands,—cotton and woolen fabrics, linen goods of every kind, boots, shoes, hats, twine, iron hoops, rivets, iron in bars, flat, square, and round; sheet lead, lead in bars, (for the China market) white lead; naval stores, crockery ware, oil, paints, saws, farming implements, pots, kettles, leather, pipes, brogans, knives, and hard ware goods generally, &c. &c. California, the west coast of Mexico, Peru, Chili, send pearls and gold and silver ore. The Spice islands send pepper, mace, cinnamon, cloves, alspice, &c. &c. There is abundance of gold and silver coin, but the king of the islands is without a mint, and his subjects have no national currency. This want will be supplied by the establishment of a mint as soon as the king can obtain the services of two or three persons acquainted with the process of coining.

Suspension Bridges in Berne.—The Suspension Bridges of this city (Berne) are ranked among the wonders of the world for their remarkable length and height. One was opened in 1834 which was 905 feet long, 174 feet high, and 28 feet broad, and cost $125,000. As serious doubts existed of its solidity and strength, notwithstanding the vastness of its supports, extraordinary means were used to test its powers. First, fifteen pieces of artillery drawn by 50 horses, were marched across, then they were crowded as compactly as possible on various portions of it. The ends and centre sustained the enormous pressure without any important change, though a depression occurred in one case of 39 1-2 inches in the centre. As the bridge was computed to be able to sustain a burden of quadruple this amount, a quantity, much larger than it, would probably ever be called upon to bear, on the following day it was ceremoniously opened to the public by the bishop and the authorities of the town, who marched across the noble structure in company with two thousand persons, keeping time with a splendid military band preceding them. This is said to be the severest ordeal to which can be subjected, indeed so great is it deemed that, in general, when troops are passing over a work of this kind, they are ordered to change the march, so that one half of each shall step with the right foot, while the other half step with the left. Notwithstanding the severity of the trial, however, a slight oscillation only was perceived.

Within a very short time, another bridge has been built, not so long as the first, but much higher, being 705 feet in length, and 285 feet above ground. The impossibility of constructing any other species of architecture to span the river Aar, whose lofty bluffs, arising on both sides, have caused the erection of this work, makes it at once an object of curiosity and an ornament to the city. The eye beholds the stream and rocks, the houses and people below, and while the brain grows dizzy with the distance, fears are excited on observing that the whole stupendous mass is suspended on four apparently frail cables of iron wire.—*Cor. of Newark Adv.*

Mormon preparations for moving.—James Arlington Bennett writes thus to the *New York Sun*:—"There are already organized twenty-five companies of one hundred families each, to be filled up during the winter, for the march to California. Each family of ten persons will have a strong wagon drawn by four oxen, and supplied with every thing necessary for the journey. A troop of horse will be organized as an advance guard. The whole Mormon people are called in from Europe and America, so that they expect about two hundred thousand persons to congregate within one year at the bay of Francisco!—Several ships will be fitted out in England to take their people round Cape Horn, and others will sail from NewYork in the spring."

Burying alive in Baltimore.—A most horrid case of burying alive occurred in the city of Baltimore, and which, although generally talked of, has, out of respect to the friends of the deceased, been excluded from the public prints. A young lady was taken sick and *died very suddenly*, as was supposed by the family and physician, and was placed in the coffin and carried to the depository of the family, and was placed in the family vault. A few days afterwards on visiting the vault, they were struck with the horrible sight of the young lady in her burial clothing, out of the coffin, and sitting up against the side of the wall—dead!

As may be supposed, the discovery has plunged a family and large circle of acquaintances is the deepest anguish. It was found on examining the coffin, that the lid had been pressed off by the young woman, who had actually been buried before the vital spark had fled, and who had returned to consciousness, but to die the most horrible of deaths! Many may doubt this; but it is too true to be denied.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், ௲அ௱சரு ம் ௵. வைகாசிமீ ௨அ.

யாழ்ப்பாணம்.

உவாங்திப்பிராங்தி.—மனிசனுடைய தேகத்தில் உண்டாதும் பற்பல வியாதிகளிலும் மகாகொடிய வருத்தத்தைக் கொடுத்து உலகத்தை நடுங்கப்பண்ணுகின்ற கொள்ளநோயென்னுங் கொடிய வியாதியானது பிறகிட்ட சிறிதுமாசங்களுக்குமுன் யாழ்ப்பாணத்தைச்சேர்ந்து பற்பல நாடுநகரங்கள்மற்றிலுங் தோன்றி, அனேகமாயிரம் பெயரை வதைசெய்து போய், இற்றைக்கு ஓராண்டோரு மாசங்களாக இவ்வூர் சற்றே சுகப்பட்டிருந்தும் போனகிழமையளவில் உடுவிற்குறிச்சியில் மறுபடியும் ஐந்தாறு பெயருக்கும், சீதாரியில் மூன்று நாலு பெயருக்கும் இவ்வியாதி உண்டுபட்டு அவர்களிற சிலர் சுகப்படச் சிலர் மாணமடைந்து விட்டார்கள்.

இற்றைக்கு ஓராண்டோரு மாதத்திற்கு முன் கற்கத்தா நகரத்திலுள்ள ஆயுள்வேத சாத்திரசாலையில் வாகடவித்தையைப் பயிலும்படி போயிருந்த பற்பலவித்தியார்த்திகளை, ஓர சவாதவித்தையிற் பரிசோதித்துப் பார்த்தவேளையில், யாழ்ப்பாணத்து வண்ணார்பண்ணையில் மகாசனம்பொருந்திய ஈ. ஈ. முத்துவேலுச் செட்டித்துரையவர்கள் பாரமரிப்பின்கீழிருந்து இற்றைக்கு ஓராண்டோரு வருடத்திற்குமுன் கற்கத்தாவிற்குப் போய் மேற்கூறிய ஆயுள் வேதசாலையிற் படித்துவருகின்ற கோவிந்தனென்பவர்மாத்திரம் மற்றும் வித்தியார்த்திகளைப் பார்க்கிலும் மகாநிபுணராயும், நற்குணநடையினாயும் இருந்ததை அவருவாத்தியாயர்கள் கண்டு மகா சந்தோஷப்பட்டு அவர் சாமர்த்தியத்திற்குபகாரமாக வெள்ளியினாலியற்றிய ஓர் சாசன முத்திரையைக் கொடுத்தார்களென்று இச்செலவுவந்த சமாசாரப் பத்திரிகையினாற்றெரிய வந்தது.

அதியுத்தமதத்துவ மகத்துவம்பொருந்திய எங்கள் இராக்கினியவர்கள் பிறந்த திரு நாளைக் கொண்டாடும்படி எண்ணி, இந்தமாதம்,உரு. தேதி சனிக்கிழமை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஓர்சிப்பாசி கொடியேற்றும்படி கொடித்தம்பத்திற் கொடிகொண்டேறுகையில் அத்தம்பம் முறிய அவன் கீழே விழுந்து, விழுந்த அச்சணமே சாகத்தக்க அவ்வளவுபாடாய்க் காயப்பட்டானென்று மகாதுக்கத்துடனே கேள்விப்பட்டோம்.

கத்தோலிக்க விசுப்புதோற்றம:

கனம்பொருந்திய ஒரேசோ வெட்டாச்சீனியென்னும் விசுப்புவானவர் யாழ்ப்பாணத்தில் இந்தமாதம் நாலாந் தேதி வந்துசேர்ந்து கிறிஸதுமார்க்கத்தின் உண்மையைப்பரப்புகிறதற்கு ஆதாரமாகவேதாகமங்களையும் மற்றும் வைதீக நூல்களையும் சனங்களுக்குக் கொடுத்துவருவதுமன்றி ஒரு பள்ளிக்கூடத்தையும் அத்துடனே ஓர் புத்தகசாலையையும் ஸ்தாபிக்கவும் இந்நாட்டில் இப்பொழுது வழங்கிவரும் அனர்த்தமான பற்பல ஆராதனைமுறைகளைத் தள்ளவும் நினைத்திருக்கிறார். றோமைமதக் குருவாகிய இவரிப்படிச் செய்ய உத்தேசித்திருப்பது கோவைமதக்குருக்களுக்

துச் சற்றும் பிரியமில்லாமல் முற்றும் மனமடிவு கோண்டதினுல் தம் மதவகையைச் சார்ந்த மிசியோன்களுக்குள் மேற்சொல்லப்பட்ட வெட்டாச்சீனியென்னும் விசுப்புவானவர் றேமான் கத்தோலிக்கக்குருவெனப் பொய்க்கோலங்காட்டியும் உள்ளுக்கோ முற்றும் புறேடேஸ்டாண்டு சமயிகட்குரித்தானகுணங் குறியுள்ளவனென்றொரு கதையைக் கட்டி எங்கும் பரப்ப முயற்சிபண்ணுகிறர்களென்று ஒரு கேள்வியுண்டு.

இந்துதேசம்.

கல்வி விருத்தாந்த சங்கதி—கீழ் இந்தியாக்கோம்பனியாரால் ஸதாபிக்கப்பட்ட கல்லூரிகளிற் பற்பல சமயாநுசாரிகளில் கலைக்ஞானங்களைக் கற்குங் கலைமாணுக்கர், அஞஉஅக. பெயருண்டு. அவர்களில், சூஞசுடு, பெயர் இந்துசமயிகளும், ஞசுஅஅ. பெயர் மகம்மது சமயிகளும், உஅசஅ. பெயர் கிறிஸதசமயிகளுமாயிருக்கிறர்கள். மேற்சொல்லிய முழுத்தொகையில் அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட வித்தியார்த்திகள் இங்கிலீசுப்பாடையையும், சஅஉசு.பெயர் சமஸகிருதபாடையையும, ஞஅஎஉ. பெயர்அராபிபாடையையும் அஅக. பெயர்பாரிசபாடையையுங் கற்கிறதுமன்றி அவர்களுக்குள் ஸதாபிக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஆயுள்வேதசாலையிலுமிருந்து மகாநிபுணான வைத்தியர்கள் படித்துப்போகிறர்கள்.

ஐரோப்பை.

ஸ்விற் சாளல்ன்.—இத்தேயத்திலுள்ள தூங்குபாலங்கள் நீளத்திலும் உயரத்திலும் மகா அதிசயிக்கப்படத்தக்கவைகளாயிருக்கின்றன. ஞஅசுசு ஹூ கட்டப்பட்ட ஓர் பாலத்தின்நீளம், கூஅகு அடி. உயரம், ஈஎச. அகலம் உஅ. கிரயம் இலக்கத்திருபத்தையாயிரம் ஸ்பானிஸ் இறைசால். இவ்வகையான பாலங்கள், பலமான ஆதாரங்களால் ஆணுக்கப்பட்டிருந்தும் அவைகளின் தட்டுப் போதியகனமின்றி இலேசாயிருக்குமோவென்பதாய்ப் பலருஞ் சந்தேகவிபரீதங்கொள்ள வேதுவாயிருந்தமையால், ஈஅறுவிதப்பரீசோதனைப் பிரமாணங்களினுல் அவைகளின் பலத்தைப்பரீட்சைபார்க்கஆரம்பித்து, ஓரிரதத்தில், யகு. பீரங்கிக் குண்டுகளை ஏற்றி அதில் ஐம்பது குதிரைகளைப்பூட்டி அப்பாலத்திற் பலவிடங்களிலும் பொறுப்பாய்ச்செலுத்தினபொழுது அதன்மையத்தில் ஓரிடத்தில்மாத்திரம் முப்பத்தோன்பதரை அங்குலம் போலப் பதிந்தது. அப்பாலத்தின்பலபரீட்சைப்பிரமாணமாக அவர்களேற்படுத்திய மேற்குறித்த பாரத்திலும் நான்குமடங்குஅதிகமானபாரத்தை இப்பாலந்தாங்கக்கூடுமெனக்கிரகித்திருந்ததினுல் மறுநாட்காலமே அத்தேயத்தின் குருச்சிரேஷ்டரும் அதிகாரத்துரைகளும், உகு. இராணுக்களைச்சேர்த்து யுத்தாப்பியாசமுறையான பாவனையாய் அதின் வழியாய்ப் பவனிவந்தபொழுது அது மிகவுங் கொஞ்சமாத்திரம் அசைவுகொண்டது.

ஆற் என்னும் நதியினது அலைகள் ஆரம்பத்துடன் ஆகாயத்திலளாவி அச்சுறுத்தினமையால், எஅகு. அடி நீளமும், ஊஅகு. அடி அகலமுமான வேறொருபாலத்தைக் கட்டுவித்து நான்கு இருப்புக் கயிறுகள் தொடுத்துத் தூண்களிற்றூக்கினுர்கள். அதன் காட்சிமகா அதிசயப்படத்தக்கதாயிருக்கின்றது. நதியின் அலைகள் மும்முரங்கொண்டெழுந்து பாலத்தின் அடியில்மோத பிரமாண்டரூபமான அப்பாலம் அசைவுகொள்வதைப் பார்க்கின்ற யாவருடைய மனதிலும் அச்சமும் அதிசயமும் கிறுகிறுப்பும் உண்டாகுமென்பது ஆச்சரியமல்ல.

அமெரிக்கா.

வால்றிமோர் என்னும் நகரத்தில் கொஞ்சக்காலத்திற்குமுன்ஒரிளமையான இஸதிரீ சீவாந்தகாலம் வருதற்குமுன் அடக்கம்பண்ணப்பட்ட பயங்கரமான துர்ச்சமாசாரத்தைப்பற்றியபேச்சு அந்நகரத்திலுள்ள பெரும்பான்மையோர்க்குள் வழக்கமாயிருந்தும் அதன்பெயரால் அவளுடைய சுற்றத்தாருக்கு நீங்காதநிந்தையும் வடுவுமுண்டாமென்பதா யெண்ணியிருக்கும் அதைக்குறித்து யாதொரு பத்திரங்களிற்பிரசுரஞ் செய்யாதுவிட்டார்கள். இவள் வியாதியினுற்கிடைப்பட்டுத் துர்ப்பலமுஞ் சோர்வுமுள்ளவளாயிருந்தபொழுது, வைத்தியனுஞ்சுற்றத்தாரும் இறந்துவிட்டாளென்றெண்ணிச் சவப்பெட்டிக்குள் வைத்து ஆணியடித்துத் தங்கள் முன்னோரை அடக்கம்பண்ணிய கல்லறையிற் கொண்டுபோய் வைத்தார்கள். சிலநாட்கழிந்தபின்பு அவர்கள் கல்லறைக்குப் போய்ப்பார்த்தபொழுது, இதோ அவள் கல்லறையின் மதிலோடு சாய்ந்துகொண்டிருந்தாள். ஆகிலுஞ் சீவன் போய்விட்டது.

இந்தப் பிரலாபக்காட்சியைக் கண்ட இனத்தார் யாவரும் புலம்பி நெட்டுயிர்த்துத் துக்கசாகரத்தில் அமிழ்ந்தினுர்களென்பது அதிசயமல்ல.

பின்பு சவப்பெட்டியை ஆராய்ந்துபார்த்தபொழுது, கண்டதென்னவெனில், உயிராயடக்கம்பண்ணப்பட்ட அந்தச் சிறுமி சோர்புநீங்கி அறிவுதெளிந்தபொழுது உன்னிப் பெட்டியின் மேன்மூடியைத் தலையினுற்கிழப்பி வெளியேவந்து இருந்தாள். ஆனுற் சீவர்வழியாயேறிவரச் சக்தியின்மையால் வருந்தியிறந்துவிட்டாள் என்பதாய்த்தான். இந்தச் சங்கதி சத்தியமென்பதற்கையமில்லை.

உதயதாரகையின் முகாமைக்காரரே,

அழுக்குப்புடைவைகளை எடுத்து வெளுக்கும் வண்ணருக்கு "ஏகாலியர்" எனப்பெயர்வந்த காரணம் யாதென அறிய விருப்புற்றோர்க்கு அதைப்பற்றி யானிற்றைக்குச் சிறிது வருடங்களுக்கு முன் வாசித்த ஒரு சரித்திரத்தைச் சுருக்கி எழுதுகிறேன். அதாவது,

சேரன், சோழன், பாண்டியனென்னும் இராசாக்கள் உலகத்தின் கண்ணிருந்து செங்கோலோச்சி வருங்காலத்திலே, மனிதரென்னப்பட்ட சகலரும் சாதிபேதமென்னும் வேற்றுமையில்லாமல் ஒரு தாய்வயிற்றிற்பிறந்த சகோதரரைப்போலொருமித்து ஒருவர்க்கொருவர் பெண்கொண்டுங் கொடுத்தும் வந்தார்கள். இப்படியிருக்க ஒருநாள் சோழராசன் தனக்கு முன் வாளுருவிநிற்கும் இராணவீரர்களில் ஒருவனைப் பார்த்து தனக்கொரு பெட்டிசெய்து கொடுக்கும்படி தச்சனை அழைத்து இதோ சீக்கிரம் வாவென்றனுப்ப, அத்தலையாரியோ தொழில்வினைஞரானவருங் குலபேதமின்றிக் கலந்திருந்தபடியால் தச்சனொன்றறியாமல் வெகுநேரமலைந்துலைந்து கடைசியாய் ஒரு தச்சனைப்பிடித்து இராசனுக்கு முன் கொண்டுவந்துவிட்டான். இராசாவோ தலையாரியைப் பார்த்து, இந்நேரஞ் சென்றகாரணம் யாதென வினவ, அந்தத் தலையாரியோ அரசனைப்பார்த்து எங்கோவே, தொழில்வினைஞரெல்லாருந் தங்கடங்கள் மரபுமுறையாகக் கட்சிகட்சியாயிராமற், கும்பலாய்க் கலந்து கலந்திருந்ததால் தச்சனொன்றறிந்து அழைப்பதற் கிந்நேரஞ் சென்றதென்றன். இராசன் இதைச் செவியுறக் கேட்டு ஓகோ! தொழிலாளிகளனைவருங் குலபேதமின்றி ஒருமிக்கக் கலந்து செறிந்திருப்பதினுலல்லோ அவசரத்துக்கு வேலைகாரர் கிடையாமற் போனது, ஆகையால் இதை விலக்க ஒரு சூட்சஞ் செய்யவேண்டுமென்றுன்னித் தச்சரை ஒரு வீதியிலும் தட்டாரைப் பின்னொரு வீதியிலும் இப்படியே அந்தந்தச் சாதியாரை அந்தந்த வீதியிலிருக்கும்படி ஒரு கட்டளையை நிருபித்து அக்கட்டளையைச் செப்புத்தகட்டில் வரைந்து அதற்கு யாவருங் கையொப்பம் வைக்கவேண்டுமென்று கட்டளைபண்ணினுர். அப்பொழுது குடிகள் அனைவரும் இதொரு நல்ல சட்டந்தானென்றெண்ணி அரசன் கட்டளைப்படி கையெழுத்துவைத்தபின்பு, பறையர் சுடலையாடிக் கோத்திரமென்றெண்ணி அந்தச் செப்புத்தகட்டிலெல்லாருடைய கையெழுத்திற்குமுன்னே தங்கள் கையெழுத்து நிற்கவேண்டுமென்று போராடினுர்கள். அதற்கு மற்றக் குடித்தனக்காரர் ஒத்துக்கொள்ளாதுபோனதால் அரசன் பறையரைப்பார்த்து, எல்லாருடைய கையெழுத்திற்குக் கீழே உங்கள் கையெழுத்து நிற்கவேண்டியது. ஆகையால் என் கட்டளைக்கிணங்குபண்ணுதையுங்களென்று சொல்லியும பறையர் இராசகட்டளையை மீறினபடியால் அவர்கள் இதுமுதற்கொண்டு இனிமேல் தன் கண்ணில் விழிக்கப்படாதென்றும, ஊரில் வரும வருமானங்களில் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படாதென்றும சொல்லி அவர்களைத் துரத்திவிட்டார்.

சிலநாட்சென்றபின் இருபுறமும இராணவீரர் நெடியவாளுருவி நிற்கவும, மந்திரி பிரதானி முதலியஸதானுபதிகள் வாய்பொத்திக் கட்டளைகேட்கவும சிங்காரக்கொலுவிலெழுந்தருளியிருந்த சோழ இராசனுக்குப் பார்ப்பான் ஆசீர்வாதஞ் செபிக்கவந்தபோது அரசன் நமமுடைய பறையர் எப்படி இருக்கிறர்களென்று வினவப் பார்ப்பான், மகாராசனே, நான் என்னசொல்லுவேன். அந்தக் கொடியர் செய்து வருகிறதொழிலைக்கேட்டால் மனங் கூசுகுதே சொல்ல நாக்குப் பிரளுகுதில்லையேஎன்றன். உடனே அரசன் திடுக்கிட்டெழுந்துகோவைப்பழமபோல் இருகண்களும அழலெழச் சிவந்து உக்கிரகோபத்துடனே கேட்க, பார்ப்பான் ஐயா, அவர்கள் செத்தமாட்டைத் தின்கிறர்களென்றன். இது காரியம்உண்மையென்று இராசனுங் காட்சிப்பிரமாணமாய்க் கண்டு பறையரையும அவர்கள் சேரியையும அக்கினிக்கிரையாகப் படுநாசம பண்ணுவிக்கக் கட்டளைகொடுத்தார். அந்தக் கட்டளையைப் படைத்தலைவர் முதலிய வீரசூர சேவகர்களெல்லாருந் தலைமேற்கொண்டு திரண்டு கூடிப் பறைச்சேரியை நான்குபக்கமுஞ் சூழ்ந்து வளைந்து கொள்ளிவைக்க எதிர்பார்த்து நின்றர்கள் அந்தச் சமையத்தில் அழுக்கு வெளுக்கிற வண்ணனொருவன் அழுக்குப் புடைவைகளை எடுக்கப் பறையசேரிக்குப் போயிருந்தவிடத்தில் பறையர் சகலருக்கும எசமானுயிருக்கின்ற பறையனுடைய மனைவி பூரணகெர்ப்பஸ்திரீயாயிருந்து வண்ணனைக் கண்டு அவனுக்கு மனமிரங்குமபடி பிரிய வசனங்களைச் சொல்லி அக்கினிக்குத் தன்னைக் காப்பாற்றுமபடி அவனை வேண்டிக்கொண்டாள். அந்த வண்ணன் மனமிரங்கி அவளை எடுத்து அழுக்குமூட்டையிற் போட்டுக்கட்டித் தூக்கியெடுத்துத் தோள்மேற்போட்டுக்கொண்டு கையிலே தடியொன்று பிடித்துச் சேரியைவிட்டப்புறப்படுகையில் பறைச்சேரியை முற்றுக்கைபோட்டுக்கொண்டிருந்த இராணவீரர்கள் இவனைக் கண்டோடிப்போய் நீ யாரடாவென்றுறுக்கி மறிக்க, அவனே நான் அழுக்கெடுத்து வெளுத்துப் பிழைக்கும ஏழ்காலியென்று சொல்லிக்கொண்டுபோனுன். ஏழ்காலி யென்பதேன்னவெனில், கெர்ப்பஸதிரீ காலிரண்டும, கெர்ப்பத்திலிருக்கிற பிள்ளை காலிரண்டும, வண்ணன் காலிரண்டும, ஆகஆறுகாலோடே கையில்இருந்ததடியைக் கூட்டி நான் எழ்காலியென்றன், ஆகையால் முகாங்கெட்டு ஏகாலியென்றழைக்கப்பட்டான்

இதை விட வேறேதுங் காரணமுண்டானுல் அவற்றைத் தயவுபண்ணிப் பத்திரிகையிற் காட்டுமபடி கோருகிற

மானிப்பாய் ஞஅாசகூ } தங்கள்பணிவிடைகாரன்
வைகாசி மீ௴ உஉதீ. } சமாசப்பிரியன்.

DEAR STAR,

Will any of your juvenile readers solve the following problems.

1st. To draw a straight line passing through a given point, and intersecting the sides of a given angle, so that the part of it intercepted shall have a given magnitude.

2nd. Suppose that in a certain period of years (13) a planet performs a certain number of revolutions (11). Now, in a certain period of years unknown, this planet has performed a certain unknown number of revolutions, signs, degrees, minutes, seconds, and $\frac{10}{13}$ of a second; then from this fraction $\frac{10}{13}$, how do we find the required period, and the number of revolutions, &c.

I remain, yours B. C.

DEAR SIR,

Availing myself of the impartiality you manifest in giving publicity to communications of this description, I take the liberty of penning these few lines, hoping that you will be pleased to give an early insertion in a corner of your extensively circulated Periodical.

From the rapid improvement and advancement made by the Natives in the various arts, sciences, and morals of Europeans; and especially from the unwearied exertions of the missionaries of different denominations, we safely conclude, without fear of contradiction, that our Island is much more civilized and improved than it was half a century ago.

Although such is the state of civilization and intellectual advancement, yet it is a great source of regret to every one deeply interested in the prosperity of others, to find that the ancient superstition and ignorance still continue with predominating force over the minds of the great part of the native community.

For instance, it is not through ignorance alone, but also through self-love and pride, that we give the name of the world to the least part of the universe; persuading ourselves that our globe alone is inhabited; that the sun was made merely to communicate to us its light and heat; that the moon and stars have no other destination than that of lightening our nights, and showing the traveller his way. The contemplation of the fixed stars is sufficient to contradict this ridiculous opinion. Is it probable that those celestial bodies, which are not luminous specks as they appear to us, but great suns should not have been created for better purposes? If their only destination were to serve us as nocturnal lights, they would be of no use to the greater part of the year. The frequent cloudy skies, and the number of nights, that are lightened from other causes, would make them almost useless. It must be confessed, that it would be impossible for us to see any utility in those suns, if there were not, out of our globe, some creatures benefitted by the light and heat of those orbs, or if they were not themselves the abodes of different beings.

This conclusion appears still more natural, when we reflect attentively on our solar system. We have already observed that the moon, in many things, resembles the earth. Such affinities authorise us to admit others, and to suppose that there are also in the moon, animals and rational creatures. The analogy between the moon and the rest of the planets leads us to form the same conjectures about them, and thus we behold around us innumerable multitudes of worlds, each of which has its peculiarities, laws, arrangements, productions, and inhabitants.

I here close my communication with the full hope that this will be sufficient to remove the prejudices and wrong impressions of many and bring them to the light.

I remain yours
A. RAMALINGAPULLAY.

Jaffna, May 15th. 1846.

CONJUGAL AND MATERNAL LOVE.

MR. EDITOR,

Many of your readers may be aware that Rev Mr. Judson, Baptist Missionary in Siam, arrived in the United States of America, a few months ago. He is one of the oldest American missionaries now in the field, having laboured there nearly thirty-five years. His wife became very feeble, and on account of her health, they sailed from Burmah for America with three of their children, leaving three others behind, in the care of the mission family, the youngest only three and a half months old. When near the Isle of France, Mrs Judson's health appeared so much improved, that it is decided that her husband should return to Burmah and leave her to complete her voyage with her three children to America. The lines below were written by Mrs. Judson, on board the ship at the time, addressed to her husband. Subsequently she grew worse, and died at St. Helena, where she was buried, and Mr. Judson came to America with the children, a different course and under very different circumstances from these anticipated in the lines.

THE PARTING.

WE part on this green islet, love,
 Thou for the eastern main—
I for the setting sun, love—
 O, when to meet again?

My heart is sad for thee, love
 For love thy way will be;
And oft thy tears will fall, love.
 For thy children and for me.

The music of thy daughter's voice, *
 Thou'lt miss for many a year,
And the merry shout of thine elder boys†
 Thou'lt list in vain to hear.

When we knelt to see our Henry die,
 And heard his last faint moan,
Each wiped the tears from others eye,—
 Now each must weep alone.

My ters fall fast for thee, love,
 How can I say farewell!
But go! thy God be with thee, love,
 Thy heart's deep grief to quell.

Yet my spirit clings to thine, love,
 Thy soul remains with me.
And oft will hold communion sweet
 O'er the dark and distant sea.

And who can paint our mutual joy,
 When, all our wanderings o'er,
We both shall clasp our infants three, ‡
 At home on Burmah's shore.

But higher still shall raptures glow,
 On you celestial plain,
When the loved and the parted here below
 Still meet ne'er to part again.

Then gird thine armour on, love,
 Nor faint thou by the way,
Till the Boodh shall fall, and Burmah's sons
 Shall own Messiah's sway.

SHORT STORIES.

Lady Jane Grey, the very night before she suffered death, addressed the following exhortation to her sister in a letter written at the end of a Greek Testament. "I here send you, good sister Catharine, a book which, thougit be not outwardly trimmed with gold, yet inwardly is of more worth, than precious stones. It is the book my dear sister, of the law of the Lord, and it will lead you into the path of eternal life."—

At a time when violence attended every proceeding in which religion was concerned Cranmer, Ridly, and Latimer, three eminent bishops, were confined together in a small apartment in the Tower. Their straightened accommodations, however, were amply made up to them by the comfort of each other's society. They carried their Bibles with them, and on these, they employed their prison-hours, fortifying their faith, and extracting topics of consolation. "Such," observes a pious writer, are the scenes in which we are to look for the triumphs of religion, where its great principles are firmly rooted in the heart, human joys and human griess, and human fears are trivial things.

The School Master —An Irish schoolmaster, being interrogated by one of his pupils with respect to the etymology of the word *Syntax*, replied, after some consideration, that it received its meaning from the circumstance of the ancients having laid a *tax* on *sin*.

Philological Lore.—Is there a word in the English language that contains all the vowels? There is, *unquestionably*. To which may be added, *facetiously*, another where all the vowels occur in regular order without repetition; and here is another, which is furnished that our readers may not accuse us of acting ourselves *abstemiously*, in dispending our philological treasures.

LORD BYRON.—During the residence of Lord BYRON at Venice, the house of a shoe-maker was destroyed by fire, and every article belonging to the poor man being lost, he was with a large family reduced to a most pitiable condition. The noble bard having ascertained the afflicting circumstance of the event, ordered a new and superior habitation to be immediately put up for the sufferers; in addition to which, he presented the unfortunate tradesman with a sum equal in value to the whole of his lost stock in trade and furniture.

* Abby Ann. † Adoniram and Elnathan.
‡ Henry, Charles, and Edward.

பூருவவிருத்தாந்தம்.

சேன் கிறே என்ற துரைச்சாணி சாக முதனளிரவு தன் சகோதரிக்குப் புத்திமதியாக ஏபிரோயப்பாஷையிற் பதித்திருந்த உடம்படிக்கைப் புத்தகத்தின்அந்தத்தில் எழுதியனுப்பின காகிதமாவது, எனதருமையான சகோதரியாகிய சத்தேரினளேன்பவளே, நானுனக்கொரு புத்தகத்தை அனுப்புகிறேன் அது வெளிப்புறத்திற் கண்வண மருட்டத்தக்கவனயாய்ப் பொன்மலாமழுத்தியிராதிருந்தாலும், உள்ளேயோ விலையேறப்பெற்ற கற்களிலும் அதிகம் விலையேறப்பெற்றதாயிருக்கின்றது. அது ஆண்டவனுடைய நியாயப்பிரமாணப் புத்தகம், அது நித்திய சீவனுக்குப்போகிற பாதையை உனக்குக்காட்டும்.

சமயசாதன முதலிய யாவற்றிற்கும் இடர் நேரிட்ட சமயத்தில், மேன்மைபெற்றேங்கிய கிறன்மர், இறிட்டிலி,லெற்றிமரோன்னும்நாமங்களைப்பொருந்திய விசுப்புமார் மூவரும் உயர்ந்த உப்பரிகையிலோர் சிறு அறையில் மறியலிற் போடப்பட்டார்கள். அவர்களிடைஞ்சற்பட்டவர்களாயிருந்தாலும் ஒருவரையொருவர் கண்டு சம்பாஷணை பண்ணிக்கொள்வதற்கு நல்ல வசதியாயிருந்தது. அவர்கள் தங்கள் வேதாகமங்களை வைத்திருந்து தங்கள் விசுவாசத்தைத் திரப்படுத்தி அவைகளிலிருந்து ஆறுதற்கான வசனங்களைத் தெரிவிட்டெடுத்துச் சிறைச்சாலையிலடைபட்டிருந்த நாளெல்லாம் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள் இதைப்பற்றியொரு பத்திமானெழுதுகிறதாவது, "மார்க்கானுசாரசெயத்திற்கான காட்சிகளிதுவே, சமாயாசார நெறிகள் மனதிலெவ்வளவுக்குத் திரப்பட்டிருக்குதோ அவ்வளவுக்கு மனிதனுக்குண்டாகுஞ் சுகதுக்கங்கள் அச்சங்கள் மகா அற்பமானவைகளாயிருக்கும் என்றார்."

லோட்வயிறன் என்பவர் வீனியஸ்என்னும் பட்டினத்திலிருக்கும் பொழுது ஒரு செம்மானுடைய வீடு நெருப்புப்பற்றியெரிந்து அவனுடைய சகலசாமான்களுமழிந்துபோனபடியால் அவனுமவன்சமுசாரமும் மிகவும் முட்டுப்பட்டவர்களானார்கள், அவர்கள் மிசவுமபத்திரவப்படுகிறதை பயிறன் கண்டுஅவர்கள் இருக்கும்படி ஒரு பெரிய வீடுகட்டிக்கொடுத்ததுமல்லாமல் அவன் வீட்டிற் சேதமாய்ப்போன தட்டுமுட்டுச்சாமான்களின் விலையையுமந்தச்செம்மானுக்கு உபகாரமாய்க் கொடுத்தார்.

மெய்க்கிறிஸ்தவர்களுக்கு வருந்துன்பகாலத்திற் பாடும்பதம்.

ஆசிகூருமேயெல்நேசுவே உமசடியேனைநாளும்—ஆசிகூருமேயெல்நேசுவே

ஆசிகூருமேயெல்நேசுவே வசியினுறவேயகற்றி தேசிகருறவே யெல்லேரமும் நேசித்திடவே பாசம் வைத்தெனை— ஆசி

தந்தைதாயிழந்த பிள்ளைபோல், அலைந்துவந்தே, னெனதனைத் தள்ளாமற் காருமே,—இதுசமையம், சுந்தர சியோனில் நின்று லைமந்தனைக் கண்ணோக்கிப்பார்த்து, இந்தத் தரையிற்றுயரமென்தனை விட்டேயகல,— ஆசி

பொய் கொலைகளவு சூதுடனெனை வதைக்க, வெய்யவர் விரைந்து கூடுகிறார்,—இந்தவேளையில், ஐயனேநீரென்தனுக்குத் துய்யகேடயம்போல்நின்று, மெய்யனே கயவற்கெனை மையற விளங்கச் செய்து,— ஆசி

துட்டர்செயகந்தை பாருமேன், நீருற்றுணர்ந்து நட்டமேயவர்க்குத் தாருமேன்,—பவத்தை விட்டு பொட்டென மறையணைந்து திட்டமுடனேயுணர்ந்து, மட்டிலாச் சினேகமன்புகட்டுடனவர்க்குத் தந்து,— ஆசி

எவ்விதத் துன்டம்வந்திடினு மென்தன் மனதில் சவ்வையெழுப்புதலையுட—திடங்கொள்ளவே, செவ்வியமதாகிய நற்றேவபரிசுத்தாவியை ஒவ்வியேவரவிடுத்துத் திவ்வியகருணைபொழிந்து,— ஆசி

சத்தியமறைநெறி தனிலெனைபிருத்தி நித்தமும் மைத்துதிசெய்யவே—பரகதியிற் சுத்தசுவிசேடமதை நித்தமுஞ் சுகித்திடவே பத்திவிசுவாசமென்னிலத்தனே வரவிடுத்து,— ஆசி

குறள்.

௰௫. அதிகாரம்.

பிறனில்விழையாமை.—*Against desiring the wife of another.*

பகைபாவமச்சம் பழியெனநான்கு
மிகவாவாமில்லிறப்பான் கண்.

பு. பிறன் மனையாளிடத்திற் செல்பவனிடத்திலே பகையும் பாவமும் பயமும நிந்தையுமாகிய இந்நான்கு குற்றங்களும் நீங்காதிருப்பவையாம். எ—று.

Hatred sin, fear, disgrace; these four will never leave him who goes into his neighbor's wife. *Drew.*

அறனியலானில்வாழ்வானெனப்பான்
பிறனியலாள் பெண்மைநயவாதவன்

பு. தருமச்சுபாபத்தோடு கூடி இல்லினிடத்திலே வாழ்பவனென்றும் புகழப்படுவான் பிறனுக்கு நடையினையுடையவளது பெண்தன்மையை விரும்பாதவன். எ—று.

பிறன்மனைநோக்காத பேராண்மைசான்றோர்க்
கறனொன்றோவான்றவொழுகு.

பு பிறன்மனையாட்டியைக் குறியாத பெரிய ஆண்தன்மை புருடத்தன்மை நிறைந்தவர்களுக்குத் தருமம் ஒன்றுதானோ உயர்ந்த ஒழுக்கமாம் எ—று

He who desires not the womanhood of her who should walk according to the will of another, will be praised as a virtuous householder. *Drew.*

நலக்குரியார் யாரெனின் நீர்வைப்பிற்
பிறற்குரியாடோ டோயாதார்.

பு அச்சத்தைத் தரும் நீரால் சூழப்பட்ட உலகத்தில் நன்மைகளுக்கும் உரியவர் யாவரென்றல், பிறனொருவனுக்கு உரிமையானவளுடைய தோளைச் சேராதவர். எ—று.

That noble manliness which looks not at the wife of another is the virtue and dignity of the great. *Drew*

TO NATIVE SCHOOL MASTERS.

WANTED *a Native School Master*, capable of teaching the English and Tamil languages grammatically. A liberal Salary will be allowed to a person of superior acquirements and experience in teaching. None need apply who cannot furnish satisfactory Testimonials of character and ability. A Christian will be preferred.

Apply to the Rev. P. BATCHELOR, *Negapattam*.

Negapattam, 18th May 1846.

CONTENTS.

On Hindu Idolatry, &c. - - - - 65
A few chapters from the life of Luther—Chap. ix. 66
A thief saved - - - - 67
Absurdities of Astrology—The source of power &c. 68
Religious parties in Germany - - - 69
Letter from the Missionaries in Siam - ib.
Arrival of the Roman Catholic Bishop in Jaffna ib.
Cholera in Jaffna—Casuality in Jaffna—Ceylon Students at the Medical College, Calcutta ib.
Education in India—Calcutta—Medical students 70
Rail scheme—Munificent Bequests—Bequest of a Jew ib
Spain—Funeral of the Queen of Gipsies—Sandwich Islands—Suspension bridges in Berne—Mormon preparations for moving—Burying alive in Baltimore ib.
Summary of Tamil News 70, 71
Conjugal and maternal love—Short stories 72
School Master—Philological lore—Lord Byron ib.
Cural—Notice ib.

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor.